

РІК LIX, Ч. 5

ТРАВЕНЬ — 2002 — МАЙ

№ 5, VOL. LIX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

ВОНА ЧУЄ З ТІЙ ХАТИ,
ЯК ДИТИНА ДИШЕ..

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LIX

ТРАВЕНЬ

Ч. 5

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — **Ірена Чабан**Редактор англomовної частини — **Тамара Стадниченко**Мовний редактор — **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька — (з уряду) — Голова Союзу Українок Америки**Марта Богачевська-Хом'як****Любов Волинець****Іванна Ганкевич****Анна-Галія Горбач****Марта Тарнавська****Людмила Тарнашинська**

Адреса редакції: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Тел.: (212) 674-5508

Факс: (212) 254-2672

Річна передплата в США

Для членів США ..... \$ 25.00

Для інших передплатників ..... \$ 30.00

Поодинокое число ..... \$ 3.00

В країнах поза межами США ..... US \$ 40.00

Адміністратор: **М. Орися Яцусь**

Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LIX

MAY

№ 5

Published by

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — **Irena Chaban**English Editor — **Tamara Stadnychenko**Ukrainian Language consultant — **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President**Martha Bohachevsky Chomiak****Lubow Wolynets****Iwanna Hankewych****Anna-Halia Horbach****Martha Tarnawsky****Ludmyla Tarnashynska**

Editorial Office: 108 Second Avenue
New York, NY 10003

Тел.: (212) 674-5508

Fax: (212) 254-2672

Annual subscription in the USA for UNWLA members ..... \$ 25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers ..... \$ 30.00

Annual subscription in countries other than USA ..... \$ 40.00 US currency

Single copy ..... \$ 3.00

Business administrator: **M. O. Jacus**

Тел./Fax: (732) 441-9377

ЗМІСТ

Христос Воскрес!	1
Вітаємо гостей XXVI Конвенції США	1
Оксана Думанська. "Не зневажай душі своєї цвіту"...	2
Надія Світлична. Наше життя в "Нашому Житті".	6
Наталія Дужик. Не бійтесь заглядати у словник.	9
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President.....	11
Marta N. Zielyk. Elections in Ukraine	12
Marianna Zajac. Summit 2002 and the UNWLA	16
Ihor Magun. New Anti-Inflammatory Medications	18
Ірина Куровицька. Вісті Головної Управи США.	19
Діяльність округ і відділів.	21
Переступили межу вічності.	28
Добродійство.	29
Нашим дітям.	34
Смаковинки.	36

Ілюстрації **Дарії Наушко.**Illustrations by **Daria Naumko.**

На обкладинці: "Вона чує з тії хати,
як дитина дише"...

Т. Шевченко. Кобзар.

Ілюстратор **Софія Караффа-Корбут**

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: 1-212-674-5508.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 108 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2001 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

З друкарні Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011

Тел.: (973) 772-2166 Fax: (973) 772-1963 e-mail: computopr@aol.com

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Шановні доброді!

Великдень український народ зустрічає велично.

*Могутня симфонія великодніх дзвонів в унісон з воскреслими піснями
розноситься по світу, звеселяючи кожну українську душу.*

Християнські традиції знову повертаються на священну землю наших предків.

*До стольного граду Києва на великодні свята прибувають прочани
з усіх регіонів і куточків землі нашої.*

*Горять вогнями, пахнуть свічками, дзвенять молитовними піснями
про Воскреслого Христа Божі храми Києва і усієї України.*

*Всевишній благословив наш похід до волі і послав нам свою ласку –
незалежну соборну Державу.*

Бережімо Її!

Вона наша, кожного з нас, де б ми не жили – на рідній землі чи в розсіянні.

Вітаємо Вас з родинами зі святом!

Бажаємо радості з небес, Божих ласк, добробуту і щастя!

Воскресла Україна завжди чекає Вас!

*Всесвітня служба Радіо Україна. Київ, Україна
Керівник Олександр Дикий.*

**ЩИРО ВІТАЄМО
ВЕЛЬМИШАНОВНИХ ДЕЛЕГАТОК І ГОСТЕЙ
XXVI КОНВЕНЦІЇ
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ!**

ЖІНОЧІ ПОРТРЕТИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

“ Не зневажай душі своєї цвіту”...

Правлінню Спільки художників
від Софії Караффи-Корбут

16.06.93 р.

Шановні, милі – Друзі ви мої!

Ви не турбуйтеся тим, що в мене жодних нагород немає. Бо – перейшла вже актуальність їх і час пройшов, коли то інколи і заболіло в глибині душі та тихо так промовило чи просверлило в мозку – аж на дні: а чи я гірша за всіх, чи ні?

Тепер вже думаю інакше, інша у мене етика й естетика буття, вже друга глибина душі – я цінності оті марні давно перецінила і знаю: головне в житті є тільки праця, віра, честь та добра пам'ять по тобі, що теж живе недовго...

Тому я в Господа прошу здоров'я трохи – сири, щоб допоміг здійснити те (хоч лиш частинно), що я задумала зробити, і цього буде досить.

У вересні ще такого пам'ятного 1999 року на відкритті виставки Софії Караффи-Корбут у стінах Національного музею згадували про те, що останні роботи художниці так і не стали надбанням широкого загалу, оскільки держава не в змозі профінансувати пристойного накладу, а новітні скоробагатки оприлюднюють свої прибутки через стадійні концерти так званих «зірок». Ішлося про видання двох клясичних творів, проілюстрованих так, що хрестоматійно відомі образи спроектувалися на українське сьогодення і виявили в ньому ті потворні риси, які відомі людству ще з біблійних часів. Це – поема Івана Франка «Іван Вишенський» і драма-фесрія Лесі Українки «Лісова пісня». Вже змакетовані книги потрапили у глухий кут видавничого безправ'я. І тільки завдяки невтомності духовного сина Софії Караффи-Корбут – Василя Валька, який знайшов людей добродійних, ці зразки гармонії мистецтва ілюстрації та мистецтва друку нарешті побачили світ у видавництві «Місіонер».

Серед багатьох знаменитих львів'янок саме Софія Караффа-Корбут має такий життєпис, який міг би стати у пригоді не лише кінодокументалістові, а й лягти в основу художнього твору. Вже сама романтична історія кохання її батьків – білоруського графа і української сільської учительки, їхня подорож за кордон, вимушена розлука довжиною у життя створюють тло не лише сентиментальне, а й наближене до реалій людського існування в тій ситуації, яка була характерна для Галичини 20-х років.

Білоруський шляхтич Петро Караффа-Корбут, втративши маєтки, опиняється під опікою «людини з рушницею» і примусово

мандрує в напрямку тундри. Звичайно, гонор не дозволяє йому потерпати в такому пригнобленні, і він втікає, ризикуючи отримати кулю. На щастя, графу поталанило: уникаючи різними способами зустрічі зі своїми «опікунами», він долає сотні кілометрів і опиняється у Львові, де знаходить давнього приятеля Іларіона Свенціцького. Львів – лише короткий перепочинок перед далекою дорогою за океан... На вечірці у Свенціцьких Караффа-Корбут знайомиться із родичкою господарів – Марією Березою. Вони покохали одне одного і за кілька днів вирішили свою долю: повінчалися, попрощалися з родиною і поїхали, щасливі, за кордон.

На цьому можна завершувати оповідь про сонячну пору подружнього життя і починати нову – про пору вічної розлуки. У Парижі, куди прибули молодята, їм довелося клопотатися про від'їзд до Америки чи Канади, але виявилось, що вагітних жінок не беруть на корабель. І граф їде сам, обіцяючи забрати дружину після народження дитини. Марія залишилася... Чуже місто не було прихильним до емігрантки, яка так гостро відчувала самотність далеко від батьківської хати. Зараз важко сказати, що спонукало молоду жінку повернутися до Львова. Але вона наважується на цей

Софія Караффа-Корбут

крок... І 23 серпня 1924 року народжує доньку, яку охрестили у церкві Петра і Павла і дали їй три імені – Софія-Роксолана-Романа. Хрещеним батьком дівчинки був уже знаний книговидавець Іван Тиктор... Так визначилася доля немовляти – творити нову українську книгу.

Дитина рано виявила здібності до малювання – вона розмальовувала все, що потрапляло під руку, залишаючи в зошитах та альбомах фантастичних птахів і буйне цвітіння землі. Читала з чотирьох років, а коли виповнилось вісім, почала навчатися в школі сестер Василянок. Потім – гімназія, але з приходом «совітів» цей «буржуазний» заклад, патронований сестрами Василянками, було ліквідовано. Софії доводиться їхати в маленьке містечко Стрий, щоб там закінчити школу. Можливо, цей вимушений крок якимось стосувався особи митрополита Андрея Шептицького, який опікувався родиною Софії, запрошував дівчинку на відпочинок у свій маєток. Цікаво, що саме їй як улюблениці було дозволено подавати Владиці полуниці. А ще він підтримував її захоплення малюванням, спостерігши неабиякий хист і цілеспрямованість пізнати світ через лінії і барви.

Та прийшли німці – і вся шкільна наука виявилася непотрібною. Повернувшись до Львова, Софія складає «матуру», навчається в художньо-промисловій школі (тепер – коледж декоративного та ужиткового мистецтва імені Івана Труша). На третьому році навчання знову зміни – влада припиняє діяльність школи.

Однак з часом організовується новий вищий навчальний заклад – Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва (тепер – Академія мистецтв). Софію Караффу-Корбут прийняли на факультет живопису, відділ графіки. І знову на третьому курсі доводиться переорієнтовувати свої художні уподобання, оскільки факультет ліквідується, а студентам запропоновано продовжити навчання в Харкові чи Ленінграді. Софія обирає кераміку, без труднощів опановує її секрети, захищає диплом і отримує скерування на Львівську скульптурно-керамічну фабрику. Продукція керамістів тих часів особливими художніми знахідками не відзначалась: тарілки з «ідеологічно витриманим орнаментом та ідейно незаплямованим змістом». Можна уявити, як протестувала душа молодої художниці проти такої продукції, призначеної передусім на подарунки передовикам соцзмагань. Вона намагається займатися живописом та розуміє, що це не те, чого підсвідомо прагне. І тоді береться за різець.... Чоловіки-графіки завжди дещо поблажливо відгукувалися про жінок, які нібито займаються суто чоловічою діяльністю. Але коли називалося ім'я Софії Караффи-Корбут, всі погоджувалися, що вона – унікальне явище в мистецтві, де цінується не тільки художнє бачення, емоційність, майстерність контрасту, але й тверда рука в поєднанні з логікою мислення. Мотиви її перших робіт були навіяні поезією Шевченка та історичною пам'яттю народу: Гонта, Гамалія, Байда, Заліз-

Обгортка книжки "Останні орли" М. Старицького.
Ілюстр. Софія Караффа-Корбут.

няк. Вони вражали силою і монументальністю.

Художницю помітили і запросили до співробітництва у видавництві «Каме́няр». Її перші ілюстрації засвідчили талант педагога, що виховує дітей нетрадиційно – високим мистецтвом. Майже все, що написав для дітей Іван Франко, проілюструвала Софія Караффа-Корбут. Казки та вірші Лесі Українки, оповідання Степана Васильченка, двотомники Оксани Іваненко та Марії Пригари виходили з її малюнками. Здавалось, що чарівний світ дитячих уявлень про життя зрозуміла вона у всій його фантастичності.

«Вона знаходить завжди новий, милий типаж української дитини, світлий, душевний. Це найчастіше діти народу, селянські хлопчики й дівчатка, в яких прокидаються найкращі риси людяності, любов до праці, добра та справедливості, до рідної землі... Діти дивляться на світ очима художниці, а вона їх веде до краси, де добро перемагає зло та існує з ним поруч у вічній боротьбі та протиріччі». Ці слова належать нині покійній Христині Са-ноцькій, найавторитетнішому мистецтвознавцю Львова.

Доля художниці не складалася щасливо і безхмарно. Вона потерпала від ідеологічної задухи і шукала хоча б маленької щілини, щоб дихати правдою. Була в дружніх стосунках з братами Горинями, Опанасом Заливахою... Це не пройшло непоміченим. Одного разу прийшов молодик у сірому і кілька годин «проводив бесіду», після якої Софія Караффа-Корбут більше нікому з незнайомих не відкривала двері та й сама виходила з помешкання тільки до майстерні. Містом поповзли чутки про дивакуватість – «доброзичливці» щиро допомагали кадебістам. Вони не знали, не могли знати, що Софія боялася не за себе – за стареньку матір і тітку, для яких була єдиною опорою. І невтомно працювала у майстерні, щоб полишити багатий спадок не комусь одному, а усім нам.

Більше трьох десятиліть Софія Караффа-Корбут присвятила ілюструванню книг. Ще за життя про неї говорили як про клясика художнього оформлення книги. Постійно нагадували, що саме вона змусила світ віддати шану українській книзі – на Міжнародній книжковій виставці в Канаді ілюстрований нею «Кобзар» Тараса Шевченка отримав Першу премію. Та диплома вона так і не побачила. Зате в тім знаменнім 1968 прилетіла перша вісточка від батька. Він був на виставці і довідався (по прізвищу) про існування дочки. Два роки теплого листування і сподівань мали сумний кінець – Петро Караффа-Корбут помер, не дочекавшись зустрічі ні з донькою, ні з дружиною.

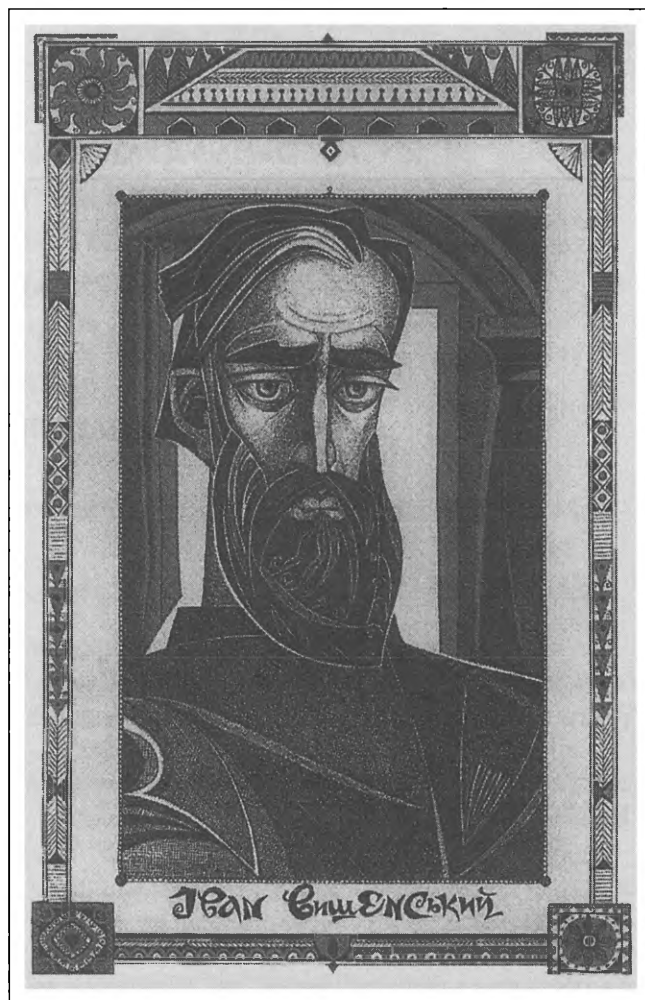
А перед художницею відкривались все нові перспективи, видавництва пропонували роботу, відкривались виставки. Проте влада не надто поспішала визнавати її заслуги перед українською культурою і мистецтвом. П'ятдесят назв книг накладом понад шість мільйонів примірників не мали ваги в 1995 р., коли Музей Івана Франка, львівське видавництво «Каме́няр» і Український поліграфічний інститут висунули Софію Караффу-Корбут на здобуття Державної премії ім. Т. Шевченка. Прізвище майстра-графіка не було навіть у списку пошукачів. Зате в наступному році Караффа-Корбут була названа серед претендентів, хоча й так було зрозуміло, що це лише запізніле вибачення, коструbate і нічого не варте...

Художницю завжди приваблювали персонажі з бунтівними характерами. Тому останні роки свого життя вона віддала двом найвизначнішим творам української клясики: поемі Івана Франка «Іван Вишенський» та драмі-феєрії Лесі Українки «Лісова пісня». З надзвичайною глибиною думки вона втілила в художні образи персонажі, відомі кожному школяреві. І вони стали зовсім іншими, оновленими, багатограними, такими, що не вкладаються в традиційні межі «теми та ідей». В них ми бачимо сучасний духовний Чорнобиль, духовне яничарство новітніх пророків, угодовство і рабство пристосуванців.

За свідченнями небагатьох близьких друзів, Софія Караффа-Корбут наприкінці життя усамітнилася – за келію їй правила майстерня, стіни якої і стали першими свідками воістину художнього злету. Вона лишила по собі дорожочинний скарб – книги, цінність яких невимовно висока, коли йдеться про мистецьке втілення людського духу. Та ще архів, який чекає свого дослідника, щоб життєпис Художниці поповнився новими фактами, загубленими людською пам'яттю.

Ми часто говоримо про жертовність національних героїв, чий імена викарбувані на скрижалях української історії. А от жертовність мистців помічаємо рідко. Проте вона також неоціненна. Прикладом її може послужити життя Софії Караффи-Корбут. Щедра у мистецтві, вона була такою ж щедрою у ставленні до людей. Якби всі, кому вона дарувала свої роботи, знесли їх до однієї зали, вийшла б ще одна повноцінна виставка. Вона не вміла продавати. Розповідають, як жажнулася ціні свого витвору у магазині-салоні: «Та хто ж це купить?!» І вже ніколи нічого не пропонувала на продаж. Дуже образилась, коли дізналася, що окремі «прихильники» обмінюють «караффу» на «пaticка», і перестала обдаровувати приватних колекціонерів, натомість дарувала музеям. Навіть родинне гніздо у Куткорі віддала репресованим.

Особистість такої творчої могутності, працелюбства, самозреченості не отримала належного пієтету за життя, не має його і після смерті. На 75-ліття від дня народження ху-

*Іван Франко. Іван Вишенський.
Ілюстратор Софія Караффа-Корбут.*

джниці наше Управління культури спромоглося лише на кількахвилинний виступ пана Лубківського, тодішнього “управителя культурою”, який сказав загальне патетичне слово і не дочекався навіть закінчення урочистостей. Немає вулиці імені Караффи-Корбут, немає меморіяльної дошки на майстерні, яку з таким поспіхом після смерті художниці передавали в інші руки. Немає телевізійного фільму про неї, хоча його зняти не так вже й дорого – все ж у Львові, тільки могила у Куткорі, поблизу Красного.

У своєму листі до художників Львівщини Софія Караффа-Корбут колись писала, що ніколи не шкодувала за тими нагородами, якими її обійшли, бо на світі чогось варті тільки праця, віра і честь. Хіба це не так?

Оксана ДУМАНСЬКА

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
ТА РЕДАКЦІЯ ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”
ЩИРО ВІТАЮТЬ ПОЧЕСНУ ЧЛЕНКУ СУА,
ДОВГОЛІТНЬОГО РЕДАКТОРА НАШОГО ЖУРНАЛУ
ВЕЛЬМИШАНОВНУ УЛЯНУ СТАРОСОЛЬСЬКУ
ЗІ СЛАВНИМ ЮВІЛЕЄМ!
НА МНОГІ ТА БЛАГІ ЛІТА, ДОРОГА ПАНІ ЛЯСЮ!

НАШЕ ЖИТТЯ В “НАШОМУ ЖИТТІ”

24 березня 2002 р. 64-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштував у Нью-Йорку “свято пані Лясі” – презентацію щойно виданої у Львові книжки Уляни Любович (Уляни Старосольської) “нариси, інтерв’ю, есеї з журналу “Наше Життя” (Нью-Йорк, 1969-1990).

Попри те, що авторка походить із двох славетних галицьких родів – Шухевичів і Старосольських, вона широко znana не за прізвищем і навіть не за літературним псевдонімом, а за пестливою формою імені, що прикипіла до неї, мабуть, іще з дитинства, – Ляся. Це унікальне ім’я пройшло за нею і львівсько-гуцульськими стежками, і бездоріжжям казахського заслання, і польським транзитом, і вже понад 30 років осіло разом з нею в Америці, тільки що тепер до нього пристало шанобливе “пані” – пристало так цупко, що сприймається як одне слово “паніляся”, як, скажімо “паніматка”.

Водночас із презентованою книжкою Уляни Любович вийшла надзвичайна до неймовірності історія іншої славної львівської родини – Крушельницьких під назвою “Рубали ліс”. У додатку до історії своєї знищеної родини Лариса Крушельницька вмістила у цій книжці кілька нарисів про близьких їй людей. З одного такого нарису під назвою “Ляся” дозвольте навести довшу цитату.

“Ляся живе у Нью-Йорку. Ляся мешкає в самому його центрі, на сьомому поверсі масивного будинку, на довжелізній вулиці (80 First Ave.), паралельній з Бродвеем. З балкону Лясі видно усю цю безнадійну, з погляду

архітектури, вулицю, зі старими понурими і трохи новішими, різної висоти і форми, будинками. Під вечір вулиця, як зрештою, і Бродвей, покривається сміттям, але цього, на щастя з балкону Лясі вже не видно.

Втім, помешкання Лясі – це оазис. Оазис доброти, затишку, інтелекту і гумору. Я не дуже вірю в силу сприятливої, чи навпаки, ворожої людині аури, проте, що стосується Лясиного помешкання, тут, безумовно, панує не тільки сприятлива, але й “бальзамуюча” душу аура, тим паче для приїжджих у цю чужу ментальності європейця країну. Справа, очевидно, не в помешканні, а в самій Лясі. (Американці мали б платити їй спеціальний додаток до пенсії за вміння створити таку ауру).

Не хочеться мені перечисляти усі професійні і громадські заслуги дорогої і шановної Добродійки п. Уляни (Лясі) Старосольської (а про них мали б знати усі, принаймні українці). Тому відсилаю шановне товариство до Енциклопедії Українознавства, де вони, ці, справді поважні заслуги зачарованої у слово і людей Лясі (а мала бути сухим економістом...) майже усі виписані. Та хіба в силі енциклопедична стаття вмістити і охарактеризувати душу і серце? Стаття обмежується поверхово-статистичним переліком зробленого, часто забуваючи про основне – про людину. А Ляся – Людина з великої літери. Її не були в змозі зламати навіть усі життєві трагедії (депортація родини в 1939 р. в голодний Казахстан, смерть батьків, арешти брата, вимушена еміграція і т.д., і т.д.). Тому

раджу перечитати її нариси, книгу “Розкажу вам про Казахстан” (псевдонім – Любович) і переглянути численні журнали, які виходили у світ під її редакцією. Не буду також вказувати на вік Лясі, бо мені здається, що Ляся і вік – абсолютно не сумісні”.

Попри “абсолютну несумісність” цих понять, усі, хто зібрався на “Свято пані Лясі” в Нью-Йорку, знали і пам’ятали про її круглу дату – 90-річчя авторки презентованої книжки “Нариси, інтерв’ю, есеї з журналу ‘Наше Життя’”. Отже, вийшло подвійне свято – свято книжки і її авторки Уляни Старосольської.

Як вибрати матеріял до книжки з журналу, що його передплачують усі члени Союзу Українок Америки, а читацька аудиторія виходить далеко поза межі цієї організації? Усе вже читане і знане. Однак, опубліковані у цьому збірнику есеї й передовиці однієї авторки – редактора журналу – справляють враження чогось нового і глибокого. Зібрані в книжку матеріяли “Нашого Життя” ще чіткіше, ніж в означений час (1969-1990 роки), нагадує про тодішнє обличчя журналу. Книжку поділено на два великі розділи: *Постаті* і *Легка філософія* та інше. Світоглядно вони мало чим відрізняються між собою, їх об’єднує спільна ідея добра, любови, обов’язку – тих китів, що тримають світ і нас у ньому. Але в першому розділі ця ідея втілюється через конкретних людей – “постаті”, а в другому приводом до розмови є якісь події або роздуми авторки “з приводу”.

Часто навіть у “Постатях” важко збагнути із назви, хто є героєм нарису: “Жити красою Божого світу” (це про Людмилу Морозову); “Гимн сонцю” (про С. Ладу); “Шукати поезії життя” (про Ганну Совачеву); “Одинадцять тридцять” (про В. Переяславець); “Дуб зламався...” (про Щербаківського) тощо. Пропорційно, мабуть, найбільше нарисів у першому розділі присвячено мистцям – С. Геруляк, Т. Кравців і Д. Казанівській, С. Ладі, А. Переймі, Г. Титлі, Я. Музиці, М. Кардиналовській, Я. Гніздовському, Р. Багаутдинові, М. Черешньовському, С. Шабатурі, А. Оленській-Петришин, М. Стиранці, К. Кричевській-Росандич, Никифору з Криниці, О. Новаківському, П. Ковжуну, Л. Морозовій, А. Мадаю, Е. Козаку (ЕКО’ві). Якщо додати до того шанувальників і дослідників мистецтва (І. Стецура, О. Грабович, М. Шуст та ін.) – мистецька тема стає домінантною в книж-

ці. Хоча У. Любович не оминає й літераторів (Зоя Когут, Ася Гумецька, Іванна Савицька), і майстрів музичного, танцювального й театрального мистецтва (Квітка і Маруся Цісики, Рома Прийма-Богачевська, Соломія Крушельницька, Юліяна Осінчук, В. Переяславець, Лідія Крушельницька), і громадських діячів (Олена Лотоцька, Тетяна і Леонід Плющі, Ніна Строката-Караванська, Дарія Скочдополь-Бойчук, Жінкигероїні тощо).

Щодо обкладинки, здавалося б, досить подати десь на звороті автора, назву (якщо це мистецький твір), може, ще на піврядка якихось інформацій – і все. Так, зрештою, і роблять у багатьох журналах. Але редактор “Нашого Життя” використовує нагоду, щоб у нарисах з трафаретною назвою “Наша обкладинка” подати якнайповніші інформації про вміщений на обкладинці твір чи його автора. Так народжуються нариси про Я. Гніздовського, Р. Багаутдина, М. Черешньовського, С. Шабатуру й Н. Строкату-Караванську, В. Шухевича, О. Марищук, О. Новаківського, П. Ковжуна, про розпис “Пієта” в церкві св. Духа в Потеличах. Навіть звичайна світлина сільських дітей стає приводом розмови на тему вартости фотоколекцій і є ніби передмовою до вміщеної в журналі статті про збірку світлин в Українському музеї.

Прикметною рисою нарисів Уляни Любович є широка ерудиція авторки і вміння легкого цікавого викладу, що свідчить про її непересічний талант – журналістський і літературний. (“А мала бути сухим економістом...”). Прочитаймо хоча б її нарис під назвою “Гарна пані, комп’ютер і тістечка”, написаний тоді, коли ми знали здебільшого тільки слово “комп’ютер”. Її “легка” філософія – насправді глибока й аж ніяк не лагковажна. Над чим “філософує” Уляна Любович, що її хвилює?

Між песимізмом і оптимізмом авторка пише про любов і нетерпимість, любов і відповідальність, про талант дарувати й одержувати, тобто зовнішність і суть поміж двома крайнощами, ощадність у гніві і щедрість у поблажливості й любові, про час і його вимір, пам’ять добру й злу, і взагалі – чи можна покрити минуле порохом забуття, адже пісок буденщини перешкоджає бодай замислитися, хто ми? Куди прямуємо? А вже за нами літо! За нами гаряче літо, активний відпочинок, прийшла осінь бабусенька, на ній плахта жовтюсінька, почалася осіння туга, попереду люта зима, а з нею самота, самотність, самотність, але на нас глядить Україна і надії заграва цілує небозвід.

У романі Ліни Костенко “Маруся Чурай” є розділ побудований із самих топонімічних назв України. Вибачте за плагіат, але попередній абзац я зробила із самих назв нарисів другого розділу презентованої книжки, додавши лиш кілька своїх слів для зв’язку. Можна зробити це більш вправно і залучити більшу кількість заголовків. Можна, скажімо, вибрати нариси тільки про слово, чи пори року, чи про Україну, яка, зрештою присутня в журналі постійно, чи тільки про любов самої авторки – до життя, до нас із вами, до всього рідного і загальнолюдського. Тож навіть заяложені істини в Уляни Любович звучать дуже переконливо, і ми віримо, що “вартість людини закладена не в тому, якого рівня її матеріяльне багатство, ані не в тому, яке становище вона посідає, але передусім – якою вона є і для чого живе”.

Надія СВИТЛИЧНА.

* * *

Уляна Старосольська працювала редактором журналу “Наше Життя” в 1973-1984; 1987-1990 рр.

**ВЕЛЬМИШАНОВНІЙ ПАНІ
СТАРСОЛЬСЬКІЙ-ЛЮБОВИЧ УЛЯНІ
(ВОНА Ж І ЛЯСЯ)**

Має Ляся добре серце
і гумор іскристий.
В неї жарти – трохи з перцем,
як у гумористів.

– Як живеться, пані Лясю? –
Я спитала якось.
А вона: “Мов по-японськи:
– Тако-сяко-тако...”

Вміє правду розпізнати,
а чи лжу лукаву,
вміє книжку написати
напрочуд цікаву.

Років має небагато
і не дуже мало...
Запитати скільки – скаже:
– Чи ж я рахувала?

То ж і ми так само зробим
із нашим привітом:
побажаємо їй щастя
НА МНОГІ ЛІТА!

ДІМА

24 березня 2002 р.

НЕ БІЙТЕСЬ ЗАГЛЯДАТИ У СЛОВНИК

(КУЛЬТУРА СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ)

З плином часу спостерігаємо, як змінюється рідна мова – як виходить з ужитку лексика, яка вірно слугувала тоталітарному режимові, як утверджують себе в слові переслідувані раніше ідеї української державності, особистої та релігійної свободи, як зростає словниковий склад мови, відбиваючи досягнення наукового поступу. Проте є у мові слова-бур'яни, яких не викоренити протягом десятиріч. Перегляньмо довідники з культури мови, що побачили світ у 1960-70-х рр. Автори Б. Антоненко-Давидович, С. Головащук, М. Івченко, А. Коваль, Є. Чак (1) застерігали від вживання тих самих слів і виразів, які чуємо сьогодні у повсякденному житті, які лунають з трибуни Верховної Ради, які знайшли притулок у пресі.

Ось невеликий перелік слів, які вряди-годи заступаються кальками або витісняються іншими синонімами.

будь-який, кожний, всякий, всілякий, перший ліпший. Будь-який (не любий) *учень відповідь на це запитання;*

вияв (не тільки прояв): *вияв* духовності, гуманістичний *вияв;*

гальмувати (не тормозити): раптово *гальмувати*, вчасно *гальмувати;*

листування (не переписка): *листування* поштою, приватне *листування;*

мальовничий (не тільки живописний): *мальовничий* краєвид, *мальовнича* мова, *мальовничі* Карпати;

навчальний (не учбовий): *навчальний* рік, посібник, *навчальна* програма, *навчальне* тренування.

належність (не приналежність): *належність* до демократичного руху, *належність* до партії;

наступний (не слідуючий): *наступний* рік буде кращий, ніж попередній;

суперечити (не протирічити): *суперечи-*

ти громадській думці, *суперечити* державній політиці;

торішній (не минулорічний): *торішні* новини, *торішне* листя;

Рекомендації щодо вживання наведених вище форм містяться чи не в кожному мовному пораднику.

Автори статей, довідників з культури мови не раз звертали увагу на те, що *питання порушується*, а не *піднімається*, що у заходах *участь беремо*, а не *приймаємо*, що закон *набуває чинності*, а не *вступає в силу*, що оточуюче середовище – *неправильна форма*, треба – *довкілля*, *навколишнє середовище*, що можна *вірно любити*, *вірно служити*, але *правильно* пояснити, *правильно* (доречно, слушно) зауважити, *правильно* (справедливо) довести.

Однак, незважаючи на зусилля мовознавців, письменників, учителів, український інформаційний простір рясніє невдало вжитими словами і виразами.

У чому ж причина мовного недбальства? Чому трьох, чотирьох десятиріч не досить, щоб позбутися недорікуватих форм? Відповіді загальновідомі. Можна згадати драматичні обставини вживання рідної мови на роз'єднаних кордонами українських землях, про нищівну русифікаційну політику, що послідовно спотворювала лексичний склад, граматичну будову української мови. Безумовно, з цими аргументами важко не погодитися. Але звернімо увагу й на інше. З року в рік виходять у світ нові словники, періодичні видання, а також наукові праці з культури мови, у яких можна знайти відповіді на конкретні питання (2). Прикладом для нормативного вживання слів та їх сполук є перевірені часом часописи “Літературна Україна”, “Сучасність”, “Українське слово”, нау-

ково-популярний збірник “Культура слова”. Щонеділі виходить в ефір радіопередача “Слово”, а щопонеділка – “Післяслово”, які висвітлюють актуальні проблеми української мови. У вихованні чуття слова, мовного смаку допоможуть твори класиків української літератури.

Отже, систематична праця над збагаченням словника, над виробленням мовленевих автоматизмів, над удосконаленням індивідуального стилю – цілком досяжна мета, навіть в умовах теперішньої економічної кризи в Україні.

Як відомо, досконале знання словникового складу української мови визначається розрізненням смислових відтінків та умінням правильно поєднувати слова.

Синонімічні відношення між словами зовсім не означають, що вони тотожні чи взаємозамінні. Синонімам також властива диференційна функція, обумовлена прагненням виразити численні відтінки позначуваного поняття: уточнювальні, узагальнювальні чи, навпаки, обмежувальні, протиставні (3, 23). Як зауважив Г. Винокур, “Так звана синонімічність засобів мови, якщо йдеться не про лінгвістичну абстракцію, а про живу і реальну мову, про ту мову, яка фактично існує в історії, є фікцією (4, 9). Отже мета мовця – знайти точний і доречний відповідник для певної позамовної ситуації.

Розгляньмо синоніми *відносини, взаємини, стосунки, зносини*.

У багатьох словосполученнях різних галузей науки, переважно суспільного, економічного та політичного характеру, вживаємо слово *відносини*: виробничі *відносини*, економічні *відносини*, міжнародні (дипломатичні) *відносини*.

Іменник *взаємини* має прозорий зміст – ‘взаємні стосунки’ або ‘зв’язки’: *взаємини* між дітьми, культурно-побутові *взаємини*.

Слово *стосунки* широко відоме на означення зв’язків, контактів узагалі: при-

ятельські *стосунки, стосунки* й поведінка людей.

Отже, на означення стосунків, взаємин між членами якогось колективу, громади, між суспільними групами, соціально-економічними та політичними об’єднаннями використовуються слова *відносини, стосунки, взаємини*.

У діловому стилі спостерігається тенденція до вживання іменника *зносини* на окреслення офіційних відносин між країнами. Це, очевидно, пояснюється впливом російського “*деловіє сношенія*”. Іменник *відносини* має у своєму значенні відповідне “офіційне” забарвлення і змінювати цього рідковживаним *зносини* недоречно. Проте нормативним є зафіксований у сучасних словниках вираз *статеві зносини*.

Слова *знаходиться і перебувати* видаються на перший погляд тотожними, проте вони описують різні позамовні ситуації.

Дієслово *знаходиться* має такі значення:

1) бути виявленим у результаті пошуків: *знайшовся* гаманець; *знайшлися* заблукалі в степу діти;

2) виявлятися, з’являтися, напр.: *Знайшлося* чимало охочих відвідати Музей історичних коштовностей України; У селі Біла Тернопільської області *знайшлися* люди, які ще пам’ятають всесвітньо відому співачку Соломію Крушельницьку;

3) вийти зі скрутного становища, напр. Катерина не змовчала, *знайшлася* на відповідь (М. Рудь);

4) народитися: І куди не подивишся – скрізь краєвиди знайомі – тут мій батько зростав, тут і сам я *знайшовся* і зріс (А. Головка).

Усі наведені слововживання нормативні. Так кажуть і пишуть по-українськи.

Продовження у наступному числі.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LIX

MAY 2002

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

FROM THE DESK OF THE PRESIDENT

*Happy Easter to all those who celebrate with Ukraine!
Happy Mother's Day*

In this month's issue, I would like to share with you some thoughts on the meeting of the Ukrainian World Coordinating Council that was held in Kyiv from March 18 to March 20, 2002. I attended the meeting as a member of the UWCC Board.

The most problematic question addressed at the meeting had to do with the Ukrainian language issue, which has deteriorated in the worst possible way. Though Article 10 of Ukraine's Constitution specifically guarantees development and use of Ukrainian throughout Ukraine, in the country's eleventh year of independence, we find that our language is still being neglected and supplanted by foreign languages, especially Russian. The publication of Ukrainian language newspapers has declined to 4%, while 99% of Ukraine's television and radio station broadcasts are mostly Russian. In schools of higher learning, especially technical schools, classes are conducted in Russian. In sports and trade and other public activities, Russian is used almost exclusively.

A national language is at the heart of national honor and it is a matter of deep concern that Ukraine's current government is doing little to change the trend of russification that has inflicted so much damage for so many years. Today, many officials of the government, representing all ranks from ministerial to clerical, speak Russian. Exacerbating the problem is the President's decision to liquidate the Council on Ukrainian Language. In February 2002, the Commission on Ukraine's Orthography was also eliminated; it was determined that the orthographic standards implemented in 1933, a clear manifestation of the Soviet government's desire to eradicate all things Ukrainian, should be the accepted orthographic standard in contemporary, sovereign Ukraine.

It was clear to all participants of the UWCC meeting that steps to ensure that Articles 10 and 11 of the Constitution are honored and not violated should be taken. Thus, it was decided that appeals for change must be made to President Kuchma and his Cabinet ministers, to members of the Verkhovna Rada, to leaders of the academic community, and to those serving in Ukraine's armed forces. It remains to be seen whether any positive changes will occur in the near future.

On the last day of the meeting, a conference with several Ukrainian government officials was held, giving UWCC delegates an opportunity to discuss many important issues with those in a position to influence the way these issues will be handled and resolved. As in previous meetings with Ukrainian government officials, I asked what mechanisms the government was using to stop the trafficking of women. Unfortunately, my question went unanswered, a sad commentary on a tragic situation that does not seem to be a priority for most Ukrainian politicians.

That same evening, a reception in my honor was hosted by His Excellency Hennady Udovenko, President of the 52nd General Assembly of the United Nations; the President of Rukh; Honorary President of Soyuz Ukrainok of Ukraine, Atena Pashko; and President of Soyuz Ukrainok and Verkhovna Rada Deputy, Lilia Hryhorovych. I would like to express my sincere gratitude to all these individuals. I am humbled by receiving so great an honor.

Elections in Ukraine: an observer's perspective

by Marta N. Zielyk

Marta Zielyk holds the position of Senior Diplomatic Interpreter in the US Department of State. All thoughts expressed in this article are her own and do not reflect the views of the US government.

I needed a break from my everyday life in Washington, D.C., a break from a job that is undeniably interesting but had become somewhat routine. Most people, finding themselves in this situation, might book a cruise to the Caribbean, or seek out a luxury spa for some pampering. I decided to go a different route, and signed up for a month-long mission of election observation in Ukraine.

After declaring its independence, Ukraine became a member of the Organization of Security and Cooperation in Europe (OSCE), an organization which grew out of the Helsinki Accords signed in 1975. Thus, in response to an invitation from Foreign Minister Anatoly Zlenko, the OSCE deployed observers to monitor the Ukrainian Parliamentary elections of March 31, and thus, I found myself in Ukraine.

In any given year, OSCE teams monitor elections in as many as a dozen countries. The election observers' mission is to ascertain whether or not there is compliance with internal election legislation, whether there are violations of the rules of the game, whether all candidates have equal access to the media, and whether the elections are free, fair and transparent. Our rules of conduct were very precise and strict: observe but do not intervene, and above all – maintain neutrality. Following an election, OSCE issues a comprehensive report describing the election atmosphere, outlining violations, and giving a general assessment of how free and fair the election process was.

A small army of short-term observers for the OSCE would arrive in Ukraine in the few days prior to the elections. We, the long-term observers, began our work a full month prior to election day. There were approximately twenty-five of us from twelve countries. We were divided into two-person teams and given specific geographic areas of responsibility. My partner Trevor (a very pleasant and knowledgeable British gentleman) and I were assigned to the city of Kyiv. We were given a car and driver and an interpreter/assistant, Maria. That in itself was a novel experience for me. As a US diplomatic interpreter, I was somewhat bemused at being given my own personal interpreter. Shrugging off the irony, I soon settled down to the business of election observing.

An exhortation to vote: Elections 2002. Our right. Our Duty. Our future. (Independence Square, Kyiv.)

Headquarters was a barely renovated, yet charming apartment on Prorizna Street, right in the heart of downtown Kyiv, which I rented for the month of March. My neighbors were a martial arts school, the Uzbek Consulate with its Asian-inspired architecture, and a perpetually empty Italian restaurant named "Columbus". The apartment was just a block away from the "Kozak Mamay" restaurant where the chef claims to prepare lamb shashlyk and kovbasa the way the kozaky used to in the 18th century.

Before arriving in Kyiv I had grand plans of exploring the city in depth, spending my days visiting museums and art galleries and shopping, and my evenings going to the theater and symphony. I soon learned that I had seriously underestimated how much

election work there was. Since the main mission of a long-term election observer was to get a clear picture of the complicated and extensive pre-election campaign, our days were a blur of meetings and reports. Trevor and I wanted to cover as much ground as possible by talking to all the players involved. We met with district election officials, with candidates who were running for deputies to the Verkhovna Rada, with the media, with domestic non-governmental organizations, with representatives of the various parties, and more.

But just walking around the city was an education in how Ukraine was evolving into a young democracy. Kyiv was teeming with pre-election activity. There were party posters everywhere, leaflets supporting one candidate or another plastered on building walls and storefronts. Even churches were festooned with political literature, a definite no-no according to the new election legislation. What caught my eye immediately upon arrival in the city were a series of expertly done posters. They featured pictures of Lesia Ukrainka, Mykhaylo Hrushevsky and Taras Shevchenko and quotes from their writing, all variations on the theme of “unity”. Apparently, this was an attempt by the “Yednist” (Unity) party of the mayor of Kyiv, Omelchenko, to appeal to his voters’ sense of patriotism. It seemed interesting that the mayor of a city, which only a decade ago was the capital of the Ukrainian Soviet Socialist Republic, was invoking Hrushevsky’s image and name – both virtually unknown to most Ukrainians ten years earlier – as a way of getting people to vote for him. I wondered what Hrushevsky would say about this and whether Lesya Ukrainka was turning in her grave or applauding the posters as evidence of progress. I wondered whether Franko would think that this is a legitimate way to get out the vote. Maybe yes, maybe no. When Trevor and I asked the chief of staff of the Yednist party what all those posters were about he said, “Well, they were democrats. We want to see Ukraine the way Ukrainka and Shevchenko and Hrushevsky saw it.” Fair enough.

The country had exploded with political parties. There were thirty-three of them, covering the broad spectrum of political thought. Some had clearly defined party platforms and specific ideologies. Others seemed to be running on the strength of artsy black and white posters (like the Winter Wheat Generation Party, “Ozyme pokolinnia”) or snazzy minivans with distinctive logos (like the Women for a Future) or shock value (The Party Against Everyone, “Proty vsikh”). After weeks of navigating the city streets with its massive traffic snarls, unpredictable drivers, potholes, sink holes, construction rubble, and a culture in which the car is king, I decided that

Mykhailo Hrushevsky "selling" the Yednist Party

perhaps I should start a thirty-fourth party. I would call it the Pedestrians’ Rights Party. In Ukrainian it would sound even better “Partiya poshanuvannya prav pishokhodiv” and it would have a catchy acronym, “PPPP”. I never carried through on my idea, but I am convinced that if I had, I might have even gotten a few votes.

As election observers, a significant part of our efforts was directed at documenting possible violations of the election legislation, be they violations that we ourselves witnessed, or violations that interested parties brought to our attention. Thus it was that Trevor and I became the focal point for numerous complaints (documented and undocumented) from various sources in the city of Kyiv. Our office in a nondescript building near the Sports Palace saw a constant stream of visitors – candidates for deputies and party representatives – who came armed with stacks of documents to bolster their claims of violations, or videotapes showing violations in action.

For some people, however, we simply represented an audience for personal grievances. They wanted to vent, to tell their stories to someone who was obligated to listen. I happened to bear the brunt of this simply because Trevor was a technophobe. At the beginning of the month each team was given a cell phone. Trevor thought it a nuisance that he could do without, so I very happily volunteered to be the keeper of the cell phone. As the traditional Ukrainian phone system is notoriously unreliable, having a cell phone in my pocket gave me a sense of connection with the world. Little did I know how much I would grow to regret agreeing to carry the phone. Despite the fact that

we were very judicious in releasing the cell phone number, it somehow made its way into the hands of many ordinary citizens who had nothing at all to do with election violations.

They began calling me at all hours of the day and night with complaints. One woman was quite rightly agitated that she had lived for thirty years in an apartment without indoor plumbing. She considered this a violation of her basic human rights and demanded that the OSCE do something about it. While agreeing that this was indeed an unacceptable situation for her, I gently explained that this is not exactly in the purview of the OSCE mission. Another caller complained that the Verkhovna Rada deputy that she had voted for in the last election, having gotten into Parliament, had not carried out his campaign promises. Was this not a violation of her rights as a voter? I couldn't help smiling as I tried to explain to her that Ukraine was not unique in this regard, that politicians all over the world don't do what they promise. She wouldn't believe me, insisting that her representative was unresponsive to her needs. I then suggested that she simply not vote for the man again. There was a surprised silence on the other end of the line. It's possible she never really considered simply voting the man out of office.

The most wrenching call came from a woman who tearfully told me the story of her mentally unstable teenage daughter who has been in and out of psychiatric hospitals and prisons for many years. In an anguished voice, the mother begged me "woman to woman" to help her get the two of them to the US so that she could get her daughter evaluated and cured. No amount of explanation on my part would convince her that I was not in a position to help her. I clicked off the phone after half an hour with tears in my own eyes.

At first I was angry with the callers for refusing to believe that we couldn't help them. Why were they bothering the OSCE, and me? Couldn't they understand that humanitarian assistance was not what our mission was about? But I realized that my anger was misplaced. The callers were not to blame. The blame should be placed squarely on the inhuman Soviet system that had given these people no place to turn, that had made them live in such conditions, that had forced them to seek assistance from any source, justified or not.

One of the lowest points of my stay in Kyiv came halfway through the mission after I had spent an exhausting morning in court listening to a candidate for deputy to the Verkhovna Rada attempting to sue the State Tax Administration. He was running in his home district of the city of Chortkiv in the Ivano Frankivska oblast. In accordance with the law, he had

dutifully filled in a financial disclosure form. The Tax Administration, after reviewing the form, had determined that there was a discrepancy and had ruled that he should not be allowed to run, i.e., that he should be de-registered. On the basis of the Tax Administration's recommendation the district election commission de-registered the candidate. The candidate, claiming that the act was politically motivated, sued the Tax Administration in a Kyiv court. In all fairness, it must be noted that the Ukrainian Tax Administration is a well-known tool used by some in the government to harass and intimidate their opponents. To my untrained eye, it was not so much a discrepancy as a matter of interpretation that could have gone either way.

The OSCE team covering Kyiv was invited to attend the court session. At 9 a.m., Trevor and I and the candidate and his supporters (who had traveled by bus all night from Chortkiv) filed into the courtroom. As required, we promptly informed the court of our presence and the judge seemed very receptive to having us there, asking only that we not disturb the proceedings with our whispered interpretation. She was a young woman, perhaps in her early 30's, with a no-nonsense demeanor; she appeared to have a firm grasp on order in her court, chiding some supporters of the candidate for walking in and out during the hearing. She rapped the table with her hand when she felt that they were making too much noise.

What followed was an eye-opener to me, a citizen of an established democracy who had grown up with the firm belief that the court - as the final arbiter of disputes - is independent and neutral and will render a fair and impartial decision in even the most difficult of cases.

The judge proceeded in the usual manner, asking the complainant (the candidate) and the defendants (three representatives of the Tax Administration) to speak and to ask questions of each other. However, it soon became clear that she was not even attempting to hide her partiality to the government tax agency. One had only to look at her body language to realize this. She exhibited open contempt for the candidate by rolling her eyes when he answered a question in a way that she did not like, shaking her head in disbelief at other answers, acting bored when a witness for the complainant was testifying. She badgered the candidate, using sarcasm and irony in turn, yet turned polite and interested when addressing the defendants.

The verdict was no surprise. The judge ruled against the candidate from Chortkiv. (When last heard of, two days after the election, he was still fighting the legality of his de-registration, this time in a court in the

Ivano Frankivska oblast. I admired his tenacity.)

I went home that night thoroughly dejected by what I had witnessed. I sincerely believed that Ukraine had made progress in the establishment of democracy and rule of law. I heard expressions of support for it from the highest level of the government as well as from average citizens. Yet, in that courtroom I felt as if I had stepped back in time and straight into a Soviet sham trial.

Election day itself – a brisk but sunny day – was a marathon of visiting polling stations, responding to calls regarding violations of voting, and directing the work of the 100 or so short-term observers who had fanned out across Kyiv. What we saw then and during the entire month demonstrated that while Ukraine had made great strides in implementing some aspects of democratic voting, much work remains to be done before the country can claim that its elections are being held in accordance with accepted international standards and obligations.

The good news was that voter turnout was high – the average was 65%. New election legislation made the process more democratic, open and transparent. A multitude of parties and more than 7000 candidates gave voters a wide range of choice. Civil society was much involved in the process.

The bad news was that the mass media was, for the most part, biased in its coverage of the campaign, giving preference to certain parties and candidates while wholly ignoring others. The use of so-called “administrative resources” was prevalent: representatives of the party in power, who held positions in the government, were very often alleged to have pressured or intimidated civil servants to vote a certain way or to have used government printing presses to print up campaign literature, etc. There were many instances in which governmental bodies illegally tried to influence the voting process. And finally, there were incidents of violence. A leading opposition candidate was murdered and there were allegations of physical and psychological intimidation of opposition candidates, activists and voters. Although not widespread, these events cast a shadow over an otherwise very peaceful and orderly election process.

At the end of election night I was exhausted. It was a bone-deep, cumulative mental, physical and emotional exhaustion. I trudged up the stairs to our little office around midnight, after an 18-hour day, hoping for a few quiet minutes and a cup of strong coffee. I never made it there. In the lobby of the building I was approached by a man who identified himself as Yevhen, an ordinary citizen of Kyiv, who had voted in his precinct and wanted to tell me all

about the problems he saw there. He had somehow tracked us down and was now addressing me, as if he knew me.

“Pani Marto,” he began, “you have no idea what was happening at my polling station”. He described in minute detail the lack of booths so that people could vote in secrecy, the long lines, the inaccurate voters’ lists with names of so-called “dead souls”, and the general chaos in his polling district. I let him go on at length, too tired even to try to stem his growing list of grievances. The longer he spoke the more passionate he became about the need for assistance to correct these mistakes, to improve the system, to bring about true democracy. He ended his plea with words that suddenly made me alert, “You are our last hope.” Here was the heart of the problem, I thought. This is exactly what needs to change before further progress is achieved. As gently as I could I told him, “No, Pane Yevhen. We, the OSCE, are not your last hope. It is you are your own last hope. You and people who think like you.”

Until the psychology of people in Ukraine changes, until they realize that they must seize control of their own fate, until they fully understand that each citizen who holds a ballot paper in his hand also holds the key to the future of his or her country, no amount of new and progressive legislation, no amount of technical assistance from the West, and no oversight by the OSCE or the UN or the European Union will lead to real and lasting changes.

There are hopeful signs that this is happening. The Ukrainian people gave Victor Yushchenko’s “Our Ukraine” party 23% of the vote, putting it ahead of the Communist Party and way ahead of the ruling pro-Presidential party, which received only 11%. This occurred despite the fact that the media did not highlight the democratic reformist ex-prime minister’s pre-election campaign. The strategy of dumping an avalanche of political advertising, campaign literature on the public, of attempting to strong arm the population into voting a certain way, which was adopted by other parties, seemed to have had a boomerang effect. Most people also did not fall for the lure of the smaller parties, many of which had dubious motives and even more dubious sources of financing. These parties barely registered in the general vote tabulation.

I returned home from Ukraine with mixed feelings. It had been a thrilling and intense experience. It was a difficult thirty days, but already I have begun thinking of the presidential elections in Ukraine two years from now. Perhaps they will need long-term observers again...

In the meantime, does anyone know of a nice Caribbean island with a spa?

Summit 2002 and the UNWLA

by Marianna Zajac, President
Central New York Regional Council

A common question faced by members of the Ukrainian Diaspora is "How are we to engage the youth of our Ukrainian communities into actively participating in our organizations?" On March 15-17, 2002, a forum addressing this question was held at Soyuzivka. It was called "Summit 2002" and it was created in an effort to understand our collective present situation and approach it in a proactive fashion.

Summit 2002 was co-sponsored by the Ukrainian Engineers' Society of America, the Ukrainian Medical Association of North America, and the Ukrainian National Association. More than sixty leading Diaspora representatives and activists participated, demonstrating that all of our organizations are facing the same critical issues. As the UNWLA representative at the summit, I was not surprised to discover that we all face issues of growth and self-preservation. Stagnant or decreasing membership, an increase in the average age of existing membership, a widely geographically dispersed Diaspora, intermarriage, assimilation, a lack of relevance in today's society, and a deficiency in technological resources were the common threads of discussion. But all these are facts of life, and it was agreed that we should not look back and lament. We should, instead, look forward and couple conviction with action to overcome the predicament.

Of course, each organization has its own very specific goals and mission statement and these surfaced during the summit. Several of the representatives (e.g., the medical and business groups) stressed that mentoring and networking were of paramount importance to them. Others emphasized a need to increase their membership/sale base (as in the case of *Svoboda* and the UNA). Student groups, of course, emphasized peer and social interaction as an adjunct to looking ahead towards choosing a profession. Because of the characteristics of the individual organizations participating, no blanket solution or 'silver bullet' could be found. But among all the organizations, putting aside the dissimilarities, there was one common theme: we must all recruit the "younger" generation to apply itself to continuing the work of our predecessors and join together for our collective ethnic survival and future.

Representing the UNWLA and looking through its eyes, I came to realize how unique and special we are as a community organization. We invite

a woman to join us, to pay her dues, and then to roll up her proverbial sleeves and get to work. And we succeed. Most amazingly, the UNWLA has been very successful in continuing the charitable works of our founders. Our work is aptly described in a 1995 editorial in *The Ukrainian Weekly*, which says that the UNWLA, very quietly and without much fanfare, accomplishes its goals – its members never searching for accolades, never looking for thanks. Our organization has an amazing history, replete with accomplishments. Unfortunately, perhaps, we are not fully aware of the efforts and accomplishments of those who came before us.

An interesting point was brought up at the summit by Dr. Bohdan Vitvitsky, current vice-president of the Ukrainian American Professionals and Businesspersons Association of NY and NJ (UAPBA). Dr. Vitvitsky pointed out that while we teach our children about the history and geography of Ukraine, we do not teach them the history of Ukrainian American settlers, beginning with the first immigrant who arrived here 125 years ago. But by sharing with the younger generation the history of the determination, sacrifice and hard work needed by our grandfathers and fathers to build our magnificent churches, communities, and organizations, we might indeed nurture the desire and commitment to continue to build on our forefathers' accomplishments.

Such is the case with the UNWLA. How many of us, for example, are aware that in 1933 the UNWLA purchased an 800-piece collection of Ukrainian folk art and crafts which is waiting to be shown in our new Museum? Or that the UNWLA's first medical fund was established in 1930 and was quickly followed by the Fund to Aid Famine Victims in Ukraine? Or that UNWLA has provided scholarships to underprivileged students since 1932? Or that the very first Convention Book was published in 1935? Or that the UNWLA has been publishing *Our Life* (the only bilingual monthly magazine of its kind) since 1944? We do indeed have a legacy that must be preserved, one that should also be assured a vibrant future.

One conference participant shared with me that he had the responsibility of reviewing the financial statements of the UNWLA. He commented that we should feel proud that 95 cents of every dollar raised by our organization is actually allocated to the cause at

hand – meaning that only 5% is spent on administrative costs. We work on a shoestring budget, yet we accomplish so very much! Another participant (male, I might add) declared that the UNWLA will far outlive other organizations in our communities. Definitely a vote of confidence! Clearly, the UNWLA has a solid reputation as a proactive community organization that does what is needed to achieve its goals.

But how are we to ensure that this legacy is passed on to the next generation? This can happen only if we find a way to make **everyone** feel included. **Each and every** woman must be proud to be a member of the UNWLA. She must be welcomed by existing members, and she must be given a chance to have a **meaningful** role in the organization. Before we can make this happen, we need to erase any misconceptions or false images of our organization.

Two misconceptions about the UNWLA were touched upon at Summit 2002. The first was that our organization is one for the “older” generation. Coming to our defense was a young man from Detroit, who pointed out that there are several “younger” branches in Michigan and that this old picture is slowly changing in the eyes of Detroit's younger Ukrainian Americans. It is important to note that these branches are drawing from a different pool and are approaching their mission from a more modern point of view. And yet, it is equally important to note that we must continue to learn from our more mature members and apply and adapt their vast knowledge and varied experiences to today's issues.

The second misconception was somewhat humorous, but nonetheless true. It was pointed out that Soyuz Ukrainok is known for selling platsky in church basements across the country. Everyone chuckled, acknowledging just how tasty our platsky are. I pointed out that the platsky were a means to an end – one of the more simple ways to help fund all the wonderful, numerous programs the UNWLA sponsors. Everyone nodded in agreement – platsky were no longer a laughing matter!

Moving beyond these stereotypes, we must offer the young women an initial reason to join the UNWLA and a stronger reason to stay and actively participate. A member of the Engineers' Society pointed out that Ukrainian women could use a mentoring and networking base of their own and that perhaps it was time for Soyuz Ukrainok to provide just this for the pool of young professional women. Could we not approach the scores of talented, professional women of Ukrainian background and invite them to join our ranks? Just imagine the wealth of knowledge and innovative and creative new ideas they would offer to help achieve our mission and our goals. What

better incentive to join than the camaraderie of their professional peers? If a young woman has not belonged to a Ukrainian organization for a few years (or ever for that matter), she might be hesitant unless she is approached and made to feel both needed and welcome. But she **will** feel more comfortable if surrounded by her professional equals.

One of the discussions at the conference addressed the fact that our organizations must adapt to today's technologies in order to “speak the same language” as today's youth. Our youth is scattered around the country and we can no longer bump into potential members on the streets as was possible when everyone lived in the same neighborhood. For this reason alone, websites are critical. They must be easily accessible and contain in-depth information about all our programs, since we cannot know in advance which program might catch the eye and interest of any reader. On the other hand, one of the younger participants of the summit commented that a face-to-face encounter and invitation to attend a meeting of an organization would be more effective than a website. While it is true that personal contact is the better recruiter, initial contact can be made through a website, advertisement, etc.

One very articulate young ‘plastunka’ suggested that we attempt to recruit college students and the 20-something age group of young women into our ranks. She added that although this particular age group might not be ready to join because of multiple obligations, keeping in contact with this base and trying to involve them in our projects would instill our ideals in them for the future. She suggested that our members visit college campuses and give presentations or sponsor “fun things” for the Ukrainian student clubs. We might also request students' help for UNWLA events (e.g. modeling for our fashion shows, selling raffle tickets, etc.). This very astute young lady also said that instilling a familiarity and respect towards the UNWLA could translate into membership when the circumstances of life allowed. All these routes should be pursued in our efforts to share our network of programs with the young Ukrainian women in our society.

The recruitment of the “Fourth Wave” into community activity was obviously another important topic of discussion at Summit 2002. It was the consensus that this new immigration might not yet be ready or interested in joining our organizations. On the other hand, it was noted that we ourselves may be somewhat guilty of not making the “Fourth Wave” feel truly welcome. An interesting parallel was brought to my attention by Sophia Hewryk, the UNWLA's vice-president of membership. Ms. Hewryk reminded me

that the immigration of the late 1940's did not join community groups until the early 60's – in other words, it took about a dozen years before they were able to get established economically and look towards contributing to the community. It appears that the same trend is happening with the latest immigration – four new branches have recently been established in the NYC and Philadelphia areas. Hopefully, this trend will continue, but we must make ourselves available to encourage and help with the process! The “Fourth Wave” could give us the boost our organizations need at this particular time.

On a personal note, I have belonged to the UNWLA for a mere 11 years. The more I learn and the more I become involved, the prouder I become, and the more in awe I am about our predecessors and their milestone accomplishments. But, as is the case with all the organizations that took part in this summit, the UNWLA's future lies in recruiting younger members.

The discussion that was begun at Summit 2002 must be seriously pursued and continued. Although this is a challenge to the entire Ukrainian community, I believe that the UNWLA can meet this challenge. A quote from Melanne Verveer, the former deputy chief of staff to Hillary Clinton, illustrates this point: “Give a woman a seed and she will plant it, she will water it and nurture it and then reap it, share its fruits, and finally she will replant it.” The UNWLA's “seed” is our 77-year mission statement – a commitment to preserve Ukrainian identity and heritage and to nurture social welfare programs, scholarship and cultural programs. The Ukrainian community worldwide has been reaping from the seed planted, watered, and nurtured by the UNWLA. Today's members must ensure that the fruits of the UNWLA's work will be shared and the seed replanted for future generations. In order to do this, our young women must be encouraged and invited to join us.

The New Anti-inflammatory Medications

By Ihor Magun, M.D. F.A.C.P.

We all suffer from some type of muscular pain and discomfort. Most episodes can easily be traced to strenuous activity. Some are weekend athletes who over-exert themselves. Some of us suffer from chronic arthritic pain – osteoarthritis and rheumatoid arthritis. Individuals who experience chronic pain, especially of an arthritic nature, are always looking for new and safer medicinal pain relief.

One of many medications that almost everyone has taken for pain is ibuprofen, marketed under the names Advil, Motrin, or Nurprin. Ibuprofen and other medications prescribed by a physician fall into a category of medications called NSAIDs – non-steroidal anti-inflammatory drugs. The NSAID class of medications is very useful, but present a problem to some users. Ten to twenty percent of people who ingest NSAIDs on a long-term regular basis suffer gastrointestinal complications, including gastrointestinal ulcers and bleeding. This should not preclude taking these medications for short-term relief when clinically indicated, but caution should always be exercised with these and all medications.

Most of the damaging effects of NSAIDs

occur as a result of their properties. The traditional NSAIDs inhibit a pathway called cyclo-oxygenase (COX). There are actually two COX forms and this is where the problem surfaces. COX 1 is found in the gastrointestinal system and other tissues. COX 2 is found in the synovial cells – cells found in muscles and joints. NSAIDs, which inhibit COX 2, give relief from pain, but they can also produce undesirable gastrointestinal effects because they inhibit COX 1.

The adverse impact of traditional NSAIDs provided the impetus to develop safer yet equally effective anti-inflammatory medications. The new COX 2 inhibitor medications (marketed under the names Bextra, Celebrex, and Vioxx), do not touch COX 1 and therefore, provide adequate anti-inflammatory relief without gastrointestinal side effects.

While the new anti-inflammatory medications are helpful for many, they are not without risk. Some individuals do not find them to be effective pain inhibitors, and new data about safety issues with regard to the possibility of increased blood pressure and cardiovascular effects are being addressed.

***ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
БАЖАЮ УСІМ,
ЩО СВЯТКУЮТЬ З УКРАЇНОЮ,
ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ СВЯТ!***

***БАЖАЮ РАДІСНОГО І ЩАСЛИВОГО
СВЯТКУВАННЯ ДНЯ МАТЕРІ!***

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЗАСІДАННЯ УВКР

18-20 березня ц. р. у Києві відбулося засідання Української Всесвітньої Координаційної Ради, в якому я взяла участь як член управи цієї всеукраїнської світової організації.

Подаю в скороченні ухвали Ради УВКР від 19 березня “Про стан мовного будівництва в Україні”.

УВКР збори зазначили, що на одинадцятому році незалежності України стан функціонування української мови в усіх регіонах країни дійшов до критичної межі.

10 стаття Конституції України про забезпечення державою “всебічного розвитку і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України” фактично не реалізується. В інформаційній сфері: загальний наклад газет зменшився на 4%, на державних каналах телебачення і радіо 99% передач ведеться винятково чужою мовою – російською. Зокрема технічні навчальні заклади, за невеликим винятком продовжують зростання українських студентів. Спорт, ділові сфери, торгівля послуговуються переважно російською мовою.

Ще більше погіршила мовну ситуацію ліквідація Ради з питань мовної політики при уряді Президента. Багато посадових осіб різних рангів, аж до міністерства, говорять російською мовою. Велика кількість державних службовців

порушує статтю 10 Конституції. А склад Національної правописної комісії змінено у лютому 2002 р. так, щоб залишити і надалі в дії нав'язаний українській мові зросійщений правопис 1933 р.

Збори УВКР ухвалили запитом про захист та утвердження в Україні української мови, звернутися до Президента України та уряду України, про створення у 2002 р. при Кабінеті Міністрів України Державний департамент мовної політики та науково-експертну комісію для виконання урядових програм з мовного розвитку; до Верховної Ради України – ухвалення закону Про державну мову в Україні. Особливої уваги надати впровадженню української мови у Збройних Силах України. (Все подано у скороченні).

Порушували також інші питання праці УВКР, зокрема про фінансовий статус, закордонне українство, було затверджено програму діяльності УВКР на 2001-2005 рр., яку спрямовано на три ділянки.

1. Розвиток та подальше зміцнення матеріально-технічної, організаційної та інформативної бази УВКР.

2. Перетворення УВКР на дієвий фактор мобілізації світового українства з метою утвердження і розвитку Української патріотичної держави, посилення об'єднавчої та координаційної функції УВКР.

3. Збільшення ролі УВКР у процесах утвердження Української держави і нації у геополітичному, економічному, інформативному, культурному та інших вимірах світового простору.

Після закінчення офіційної частини на другий день зборів відбулася наукова конференція та зустріч з урядовими керівниками де делегація зборів УВКР мала нагоду ставити питання чи звернення.

Мій запит був: “Який механізм має український уряд для стримання торгівлі жінками?”

Це питання залишилося без відповіді.

Увечері 21 березня 2002 р. у приміщенні Руху відбулося прийняття в мою честь, яке zorganizували голова партії Руху, Президент 52 Генеральної Асамблеї ООН і депутат Верховної Ради України Геннадій Удовенко, Почесна голова Союзу Українок України Алена Пашко та голова СУУ, член Верховної Ради України Лілія Григорович.

Складаю щирсердечну подяку за прийняття та за те, що дозволили мені запросити гостей, які прибули на засідання УВКР до Києва з різних країн світу, та голову УВКР Михайла Гориня. Ця товариська зустріч дала можливість усім учасникам та членам СУУ порозмовляти в дружній атмосфері та краще пізнати одне одного.

Ще раз дякую організаторам!

**ПРОСИМО ЗВЕРНУТИ УВАГУ
НА АДРЕСУ ЕЛЕКТРОННОЇ ПОШТИ РЕДАКТОРА “НАШОГО ЖИТТЯ”
irenachaban@aol.com.**

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГІ І ВІДДІЛІВ

На святі Уляни Старосольської. Ліворуч: Лідія Крушельницька, Анна Старосольська, Уляна Старосольська, Лідія Баб'юк, Орест Слупчинський.

СТОРІНКАМИ “НАШОГО ЖИТТЯ”

Під такою назвою вийшла у світ книжка усім нам добре відомої Уляни Старосольської (псевдонім Уляна Любович). Презентацію книжки підготував 64-ий Відділ СУА, членкою якого є пані Ляся (саме так її називають усі знайомі).

24 березня ц. р. у домівці Т-ва “Самопоміч” зібралося багато шанувальників творчості письменниці, члена Спільноти письменників України, багаторічного редактора журналу “Наше Життя”, людини великої душі і щирого серця. Відкрила цю небуденну імпрезу Ніна Самокіш, голова 64-го Відділу СУА, яка повідомила, що в першій частині програми відбудеться презентація нової книжки Уляни Старосольської Сторінками “Нашого Життя”, а друга частина буде присвячена сторінкам життя автора.

Слово про книжку виголосила Надія Світлична. Вона розповіла, що в новій книжці Уляни Любович зібрані нариси, інтерв'ю, есеї. Це публікації в журналі СУА “Наше Життя”,

редактором якою була пані Ляся, надруковані упродовж 1969-1990 рр. Перша частина книжки “Постаті”, розповідає про визначні особистості, які вітрами історії були занесені в різні куточки земної кулі, створивши цілий материк української культури, а тому залишаються в генетичній пам'яті народу назавжди. Їхні фотографії вміщені після першої частини. Друга частина “Легка філософія” – це духовний портрет самої авторки, яка репрезентує свою філософію (до речі, зовсім не легку) витончено, вишукано, шляхетно. Мембрана її душі надзвичайно чутлива. Легкою, доступною мовою висловлюється про складні загальнолюдські вартості: любов, добро, відповідальність. Надія Світлична наголосила, що величним університетом для пані Лясі була її родина – українська аристократична еліта, одна з потужних родовідних галузок України-Руси.

Відтак, присутні мали можливість прослухати деякі нариси з книжки у виконанні

Лідії Крушельницької, Олі Кириченко, Меласі Соневицької та Тараса Ференцевича. Враженнями від книжки поділилася Лідія Баб'юк, новоприбула з України членка 64-го Відділу СУА. Від імени тих, які вперше знайомляться з творчістю Уляни Старосольської, Л. Баб'юк висловила своє захоплення цією книгою. Ось уривок з її виступу: "Ваша книга, пані Лясю, стала для мене вчителькою, подругою, сестрою, матір'ю. З неї я черпаю наснагу до життя, до праці. З вашою книжкою у вільні хвилини я знаходжу відраду для душі, а у важкі хвилини мого життя вона підтримує мене, дає сили перебороти труднощі і йти далі. Теми, які Ви порушуєте в книзі, дуже актуальні і різноманітні, глибоко філософські. Вони дають відповіді на складні життєві питання. Ця книга служитиме дороговказом для майбутніх поколінь. Вона вчить, як треба жити..."

Друга частина вечора перепліталася поетичними, прозовими та музичними вітаннями з ювілеєм Лясі Старосольської. Ірина Куровицька, голова СУА склала привіт від Екзекутиви СУА, подякувала ювілянтці за нову книжку, видання якої здійснено при фінансовій підтримці Союзу Українок Америки. Голова СУА висловила глибоку вдячність пані Лясі за довголітню бездоганну працю на посаді редактора "Нашого Життя" і побажала здоров'я та всего доброго. Привіти склали:

Надія Савчук, голова Округної Управи СУА Нью-Йорку, Дарія Костів та Василина Дмитрик від членок 64-го Відділу СУА; Ярослава Рубель від Пласту; Володимир Гнатківський від пластунів "Бурлаків"; Ольга Кузьмович від НТШ міста Львова; поетеса Діма присвятила Ювілянтці гарний вірш, а також привітала паню Лясю від редактора журналу "Наше Життя" Ірени Чабан із сином Левком (І. Чабан перебувала в Україні); Еля Процюк від співстуденток з Познаня; Теодозія Кічоровська від подруг та ін. Христина Карпевич при фортепіано задушевно заспівала кілька українських пісень.

А ще, на цьому торжестві було дуже багато квітів. Їх дарували шанувальники таланту пані Лясі. Наприкінці ведуча Ніна Самокіш відзначила, що життя Лясі Старосольської перепліталася різнокольоровими барвами. Сьогодні вона живе сучасною Україною і давньою Галичиною, бо там її рід, її дім, її Львів. Звідти вона черпає силу духу і надхнення для життя.

Пані Ляся із зворушенням подякувала присутнім за участь і поздоровлення.

Ще довго учасники цього незабутнього вечора приємно проводили час при смачній перекусці і каві.

Лідія Баб'юк, пресова референтка 64-го Відділу СУА.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

10-ий ВІДДІЛ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Загальні збори Відділу відбулися 9 березня ц. р. Голова Теодозія Гарасевич відкрила збори та привітала представниць Округної Управи Х. Їжак і А. Бук. Збори провадила Галина Гомзяк, секретарювала Анна Заброцька.

Нову Управу вибрано у такому складі: Теодозія Гарасевич – голова, Галина Гомзяк – заступниця голови, Анна Заброцька – секре-

тарка, Галина Утриско – скарбник.

Референтки: Наталія Мацьків – організаційна, Галина Гомзяк – культурно-освітня, Анна Кос – пресова, Євгенія Харків – музейна, Іванна Возна – суспільної опіки, Анна Матковська, Анна Вомпель і Софія Косик – господарські.

Контрольна комісія: Надія Опушинська, Анна Вомпель, Анна Кос.

Анна Кос, пресова референтка.

*Перший ряд, ліворуч: Д-р М. Бек, Станіслава Гайда, С. Дуб, А. Лятишевська.
Другий ряд, ліворуч: М. Григорчик, І. Пахолок, О. Гриньків, А. Коваль, В. Гординська, М. Деркач,
К. Мельник, В. Гнатюк, М. Масловська, О. Гевко, О. Процик, Д. Паламарчук, А. Заяць, М. Гуран,
М. Головка, А. Пандрак, Є. Кекіш, Є. Бабій, М. Голіян, М. Пашкевич.*

БЛАГОСЛОВЕННИХ 100 ЛІТ ТРУДОЛЮБИВОГО ЖИТТЯ ШАНОВНОЇ СТАНИСЛАВИ ГАЙДИ СПОВНИЛОСЯ 7 ЛЮТОГО 2002

Не кожному даровано такий довгий життєвий шлях. Пережити дві Світові війни, переслідування НКВД чоловіка – професора Пилипа Гайди за участь у визвольних змаганнях 1918-22 рр. у лавах двох українських армій та за працю у Міністерстві освіти Центральної Ради. Пережити скитальщину під час Другої світової війни та переселення до Америки. Незважаючи на це С. Гайда зуміла зберегти погідність духа, життєрадісність, благодійність серця.

Аж дивно, як у цій крихітній постаті ще стільки енергії, яка сила волі. Станіслава Гайда живе повноцінним життям, цікавиться подіями в Україні й світі, бере участь в імпрезах дітройтської громади й щедро жертвує на різні місцеві цілі й в Україні, де утримує двох стипендіятів-семінаристів.

Членкою нашого 26-го Відділу С. Гайда стала кілька років тому, коли 56-ий Відділ перестав існувати.

Нам приємно мати у своїх рядах таку громадську діячку, яка не лише матеріально підтримує наш Відділ, але завжди має щось

цікавого розказати на наших сходинах з прочитаного у пресі.

На XXV Конвенції СУА С. Гайда була відзначена грамотою за 50-літню працю в нашій організації. 24 лютого членки 26-го Відділу СУА відзначили цю небуденну річницю – 100 років з дня народження Шановної членки – прийняттям у домівці СУА у Воррені.

З колишнього 56-го Відділу були присутні О. Лятишевська та С. Дуб, яка приготувала смачну перекуску, а із 63-го Відділу – подружжя Гринькових, О. Гевко, О. Процик та В. Гординська з дочкою Марійкою Голіян.

Свято проводила наша незаступима секретарка Міля Пашкевич, яка wraz з побажаннями вручила китицю рож пані Станіславі й д-р Марусі Бек, уродини якої припадають на кінець лютого. Присутні заспівали “Многая літа” обом ювілярам.

Д-р Маруся Бек – засновниця і Почесна членка нашого 26-го Відділу у своїй промові, з притаманною їй художньою формою, намалювала життєвий шлях ювілярки, а Ольга Гриньків – голова 63-го Відділу – прочитала

свою поезію присвячену С. Гайді. Володимир
Гриньків, який завжди підтримує імпрези
СУА, фотографував.

Дякуючи гостям свята, Станислава
Гайда дарувала гостям на пам'ятку елегантно

виданий життєпис родин Лисих, Петрицьких і
Гайдів.

Усім гостям і учасникам, які причи-
нилися до нашого успіху, щиро дякуємо!

Віра Гнатюк, голова.

**СКЛАДАЮ СЕРДЕЧНУ ПОДЯКУ
ГОЛОВІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК УКРАЇНИ
ЛІЛІ ГРИГОРОВИЧ
ЗА НАДАННЯ МЕНІ ГРАМОТИ
ПОЧЕСНОЇ ЧЛЕНКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК УКРАЇНИ.
ЩИРО ДЯКУЮ ГОЛОВІ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ
ОРИСІ СОКУЛЬСЬКІЙ
ЗА ГРАМОТУ ПОЧЕСНОГО ЧЛЕНСТВА ОБЛАСТІ.
ЩИРО ВІТАЮ
ЛІДА КОЛОДЧИН.**

---

*Почесна членка СУА і Почесна голова Округи Дітройту Ліда Колодчин іменується Почесною членкою СУ і
Дніпропетровської обл. Ліворуч Орися Сокульська – голова СУ Дніпропетровської області.*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

70-ий ВІДДІЛ СУА ім. ВІРИ БАБЕНКО, ПАССЕЙК, Н.Дж.

Загальні збори Відділу відбулися 4
квітня ц. р.

Управу Відділу вибрано у такому
складі: Олена Бобиляк – голова, Ольга Мочула
– протоколярна секретарка, Світлана Мар-
ченко – скарбник.

Референтки: Ольга Буртик – пресова,

Леся Мочула – культурно-освітня, Марія
Бакалець – суспільної опіки і стипендій, Ірена
Цапар – музейна і зв'язків, Ядвига Дяченко –
господарська.

Контрольна комісія: Стефанія Ква-
совська – голова, Марія Борбич і Анна Ваньо –
членки.

Ольга Буртик, секретарка.
Олена Бобиляк, голова Відділу.

ПРАЦЯ 78-го ВІДДІЛУ СУА ім. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ, ВАШІНГТОН, ДК.

2001 р. Відділ нараховував 47 членок. Прибуло 6 молодих членок з новою енергією, ентузіазмом та задумами. Наша голова – Марта Терлецька. Багато років Відділ утримує світличку при школі українознавства. Цього року є 10 дітей під опікою З. Гарабач та при допомозі З. Томсон.

Наш Відділ віддавна допомагає сиротинцеві у Тернополі, а тепер вислав грошову допомогу сиротинцеві в Харкові, за що адміністрація закупила дітям вбрання та взуття. Відділ також допоміг психіатричному дитячому закладові у Харкові закупити два водонагрівачі. Продовжуємо допомагати стипендією учневі середньої школи на Херсонщині.

На сходинах ми почули дві цікаві доповіді: наша членка Женя Осгуд зробила огляд творчості Лесі Українки, зосереджуючись на її патріотизмові, любові до природи, боротьбі з недугою, ілюструючи свій виступ віршами поетки, членка Реня Ставнича поділилася спогадами про відвідини Папи

Івана Павла. Вона показала нам програмки, квитки та інші матеріали.

У грудні наш Відділ спонзував виставу оперети-казки львівського композитора Богдана Янівського “Хоробрий півник” з участю молодих талантів з Філядельфії у режисурі Івана Праска.

Чудові декорації та одяг, виступи виконавців та цікава дія справили гарне враження. Перед початком вистави діти працівників посольства України виступили зі співом і танком.

Цього року ми знову мали добрий виторг з різдвяного базару. Наша традиційна передріздвяна вечірка особливо вдалася завдяки молодим членкам, які чудово прибрали залю від чого всі мали приємний настрій. При смачному буфеті та зі співом при акомпаніменті гітари присутні мило провели вечір.

Христина Шипилява,
пресова референтка.

ІНФОРМАТИВНІ СХОДИНИ ДЛЯ ПРИЄДНАННЯ ЧЛЕНОК

Березень – місяць жінки, а для Союзу Українок Америки нагода для приєднання нових членок. Вони вносять нові почини, нові думки, і взагалі, ріст членства є запорукою кожної організації. Організаційна референтка Окружної Управи Люба Боднар приготувала летючки, у яких запросила старше і молодше жіноцтво на інформаційні сходи́ни при підвечіркові, щоб познайомитися із діяльністю СУА і поповнити його ряди. Запрошення закінчувалося кличем: “Стараймося спільно працювати для нашого народу!”.

Зустріч відбулася 17 березня у домівці СУА. Господарська референтка при допомозі членок 33-го Відділу приготувала смачну перекуску. На окремому столику були розкладені журнали “Наше Життя”, які адміністратор О. Яцусь прислала для майбутніх членок. Також були розкладені Конвенційні

книжки. Ще перед початком почали перебувати запрошені (15 осіб). Люба Боднар вітала нових гостей і знайомила з союзнянками та запрошувала до буфету. Офіційно відкривши зустріч, Л. Боднар сердечно привітала всіх присутніх і запросила до слова голову Округи Іванну Шкарупу, яка коротко розказала про структуру СУА. Подякувавши голові Округи за цікаву розповідь, Л. Боднар доповнила її про працю у Відділах і запевнила, що ознайомившись з діяльністю СУА, кандидатки знайдуть не одну ділянку референтури, яка припаде їм до серця. Далі запросила до слова голову наймолодшого 8-го Відділу Діяну Старух-Фрогберг, яка розповіла про працю у Відділі. Найновіший їхній захід це зорганізування виставки творів Василя Лопати. Потім виступила голова 12-го Відділу Дарія Федорів, яка також розказала про працю свого

Відділу. Про найчисленніший 33-й Відділ розказала його голова Ольга Дем'янчук. Вона розповіла історію заснування Відділу і його діяльність та повідомила, що 33-й Відділ буде восени відзначати 50-ліття і вже відтепер запросила гостей.

До слова зголосилися нові членки СУА з "четвертої хвили": Оксана Шараневич, Євгенія Бенко і Надія Русенко. Вони вже включилися у працю СУА і сердечно поділилися

своїми думками, а також висловили загальну вдячність старшим союзнякам. Зустріч відбувалась у приємній і товариській атмосфері і закінчилася веселою гуморескою, яку прочитала культурно-освітня референтка 33-го Відділу Олена Хміляк.

Наприкінці Люба Боднар подякувала всім присутнім за участь у вечорі.

Люба Боднар,
організаційна референтка Окружної Управи.

*Перший ряд, ліворуч: Н. Плечан, С. Серна, І. Куровицька, М. Тершаковець, І. Ракуш, О. Лісович, О. Шейфер.
Другий ряд: М. Балабан, І. Трач, Б. Дик, Л. Візняк, М. Венгльовська, Л. Гладка, Л. Маринюк, Є. Лужняк.
При мікрофоні І. Дзюбинська, за нею Л. Венгльовська.*

50-ЛІТТЯ 17-го ВІДДІЛУ СУА ім. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ У МАЯМІ

24 лютого ц. р. 17-ий Відділ відзначив своє 50-ліття. Шановна голова СУА Ірина Куровицька святкувала з нами, завдяки чому свято було більш урочисте. Парох нашої церкви о. Іван відправив Святу Літургію у наміренні союзнок і згадав тих, що відійшли у вічність. Святкова частина відбулася у церковній залі української католицької церкви.

Після відспівання славню СУА і молитви голова Відділу привітала гостю І. Куровицьку, о. пароха з дружиною, гостей –

союзнок з Норт-Порту, Ст.-Пітерзбург і усіх присутніх. Програму вела секретарка Відділу Ірина Дзюбинська. Ірина Ракуш, вшановуючи померлих союзнок, засвітила свічку. Голова СУА розказала про Відділ, а ми з великою радістю вислухали похвалу за нашу працю. Дана Васькевич заспівала нашу улюблену пісню "Два кольори" потім запросили гостей до полуденку.

Другу частину свята почала Люся Венгльовська, організаційна референтка. Вона

англійською мовою коротко розказала про наше свято. І. Ракуш, імпрезова референтка, розповіла про працю Відділу, його жертвність на різні цілі, перелічила важливіші дати, імпрези, які влаштовували, та усіх голів. Вона розказала про хор “Веселка”, який вела відома співачка Ольга Павлова. Ірина Дзюбинська згадала про нашу патронку Олену Телігу, портрет якої вона намалювала, тепер він прикрашав сцену. Наталка Гаврилів і Уляна Данилів продеклямували відповідні до свята поеми. У музичній частині вечора сестри Максимович заспівали кілька пісень. П. Е. Короленко і О. Головацький також заспівали жартівливі пісні.

Великою приємністю для союзнок було нагородження Іриною Куровицькою союзнок грамотами за щире працю для СУА і українського народу. Союзнянки вручили китицю рож голові СУА, дякували їй за участь у святі, незважаючи на приготування до XXVI Конвенції СУА.

Починаючи 51-ий рік нашого Відділу, маємо надію, що нова Управа, нові членки і надалі будуть працювати з посвятою для СУА і вільної України.

Мирослава Х. Тершаковець,
пресова референтка.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО

10 березня ц. р. у церковній залі наш Відділ святкував Шевченківські роковини. Богослужіння і панахиду відправив парох нашої церкви о. Павло Лабінський. Голова Відділу Наталія Головінська привітала гостей і передала ведення програми імпрезовій референтці Олі Городецькій. Членки заспівали “Заповіт”. Оля Городецька прочитала реферат “Активізм Шевченкової ідеології”. Школярі Назар Бобиляк, Оля Богуцька, Тарас Богуцький, Андрій Кардаш, Петрик Лисяк і Андрій Партикевич деклямували вірші. Віра Мельник, Мирося Штурмай та Олег Юрів заспівали пісню “Тополя”. Тамара Панкевич і Віра Мельник прочитали уривки з поем Тараса Шевченка. Членки СУА під керівництвом Дарії Ориховської заспівали “Думи мої” і “Реве та стогне Дніпр широкий”.

Оля Городецька подякувала виконавцям, присутнім членкам та гостям за участь у святі і цілорічну підтримку збірок на різні цілі СУА. Вона також прочитала подяку нашої стипендіятки Оленки Савченко, яка написала, що прагне стати справжньою українкою. Свято закінчили, заспівавши національний славень.

Тамара Панкевич, пресова референтка.

63-й ВІДДІЛ СУА ім. СОФІЇ РУСОВОЇ, ВОРРЕН, МІ.

Загальні збори Відділу відбулися 19 січня ц. р. в домівці СУА в присутності 19 членок. Представницею Округної Управи була Дарія Завадівська.

Управа Відділу на 2002 р.: Ольга Гриньків – голова, Ольга Гищак – заступниця голови, Ірина Іваницька – друга заступниця голови, Ольга Процик – протоколярна секретарка, Євгенія Муштук – кореспонденційна

секретарка, Дана Андрушків – скарбник.

Референтки: Вася Гординська – культурно-освітня, Катерина Іванчук і Люба Петрик – організаційні, Марія Готра – суспільної опіки, Ольга Макар – музейна, Ярослава Казанівська – пресова, Тереса Сливка – господарська.

Контрольна комісія: Ксеня Антипів – голова, Іванка Кошів і Вара Сіра – членки.

Ярослава Казанівська,
пресова референтка.

Спростування

У “Нашому Житті” за квітень ц. р. в дописі “Щедрий...” (стор. 28, ліва колонка, знизу) слід читати: “Серед гостей – ігумен при церкві св. Юра о. Маріо Даццишин”. Перепрошуємо за недогляд. Ред.

св. п. ВОЛОДИМИРА ПОЛЯНСЬКА.

Народилася Володимира 30 вересня 1912 р. у селі Вовче біля Перемишля. Внаслідок воєнних подій залишила Батьківщину і разом з малим синком Ігорем і його дідусем подалася до Німеччини. Її чоловік Петро служив в Українській Дивізії “Галичина”, опісля перебував у полоні в Італії, місті Ріміні, а відтак в Англії. Після звільнення з полону приїхав до Німеччини і у 1952 р. родина прибула до США, м. Клівленду. Тут Володимира ввійшла до нашого Відділу, де сумлінно працювала для СУА і української громади.

Володимира передчасно втратила чоловіка у 1972 р.

Залишила у смутку сина Юрія з дружиною Аретою і трьох онучок.

На похоронних відправах прощала Володимиру щирими словами голова Відділу Ольга Дем’янчук, вкладаючи у домовину, згідно з нашою традицією, грудку землі з могили Лесі Українки.

Вічна Їй пам’ять!

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

24 грудня 2001 р. покинула цей світ довголітня членка 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки у Пармі, Огайо

22 лютого 2002 р. відійшла у вічність довголітня членка 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки у Клівленді, Огайо

св. п. ЄВГЕНІЯ ФАНДЕРИС

Народилася Євгенія 18 серпня 1908 р. у Кам’янці Струмиловій в Галичині. Воєнна хуртовина вирвала її з рідної землі, і Євгенія з братом Михайлом подалася на Захід. Спершу опинилася у переселенчому таборі Ляндсгут в Німеччині, а відтак, прибула до Америки, до Клівленду.

Євгенія вступила до 33-го Відділу СУА. Тут вона довгий час провадила при Відділі садочок, навчаючи малят рідної мови, пісень та віршів, прищеплюючи їм любов до всього українського.

Євгенія відзначалася щирою набожністю. З великою любов’ю опікувалася своїм хворим братом і допомагала виховувати племінника, який залишився сиротою. Затяжна недуга перервала її активну працю. Тоді Євгенія спрямувала свої зусилля у збиранні коштів на побудову Української Католицької Церкви Преображення Христового у рідному місті, яке перейменували на Кам’янку Бузьку.

У похоронному заведенні прощала Євгенію голова 33-го Відділу СУА, вкладаючи у домовину грудку рідної землі з могили Лесі Українки.

Л. Мичковська,

пресова референтка 33-го Відділу

17-ий ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ, МАЯМІ, Фл.

Загальні збори Відділу відбулися 17 березня ц. р. Головою зборів була Ірена Трач, секретаркою – Ірина Дзюбинська.

Управу Відділу вибрано у такому складі: Ірина Дзюбинська – голова, Єва Лужняк – заступниця голови, Наталя Гаврилів – секретарка, Неля Плечен – скарбник.

Референтки: організаційна – Люся Венгльовська, пресова – Мирослава Тершаковець, музейна – Лідія Гладка, мистецько-імпресова – Ірина Ракуш, господарська – Марія Венгльовська.

Контрольна комісія: Ірена Трач – голова, Анна Крися – членка.

Наталя Гаврилів,
секретарка.

ДОБРОДІЙСТВО

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

БЕРЕЗЕНЬ 2002 р.

106-ий Відділ СУА в Гартфорді, Конн., складає 50 дол. на допомогу "Бабусям" в Україні.
В. Чудовська, секретар.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Нусі Секрети складаємо 30 дол. (через 49-ий Відділ СУА в Бофало). Родині висловлюємо щирі співчуття.
А. Заньків та О. з М. Салдити.

119-ий Відділ СУА складає 40 дол. на допомогу "Бабусям" в Україні.
М. Борковська, скарбник.

З нагоди сумної першої річниці смерті моєї найдорожчої мами бл. п. Марії Павлюк-Стасюк складаю 50 дол. (через 43-ий Відділ СУА) на допомогу "Бабусям" в Україні.
А. Гіль, членка 43-го Відділу СУА.

In loving memory of Rosalie and Harry Polche, we are donating \$ 25 to the orphan's fund of UNWLA.
L. and L. Novak.

У пам'ять дорогих для мене дружини Олі і сестри Анни Плюти складаємо 1,000 дол. (через 13-ий Відділ СУА у Честері, ПА) на ліки хворим дітям-сиротам в Україні.
С. Дешевий.

Члени гуртка бриджістів у Гартфорді складають 260 дол. сиротам в Україні.
Я. Кукіль.

Складаю 200 дол. на допомогу маленьким дітям в Бразилії.
М. Андріюк.

10-ий Відділ СУА у Філядельфії, Па., складає 100 дол. на допомогу "Бабусям" в Україні.
Г. Утриско, скарбник.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Романа Мацькова на допомогу хворим дітям в Україні склали (через 10-ий Відділ СУА в Філядельфії, ПА.): по 100 дол. – Ю. і А. Мацькови, А. and Ch. McGutige; по 50 дол. – д-р Р. і Е. Дікі, А. і Л. Закревські, Н. Кошоба, І. і А. Масюки, І. Мазурок; 40 дол. – Б. Луців; по 30 дол. – М. Данилів, В. і М. Казанівські; по 25 дол. – А. і І. Михайлюки, А. Заброцька, М. і В. Чопики, С. і А. Макухи, д-р Х. Стасюк; по 20 дол. – Х. і М. Озаркови, В. і Т. Гарасевичі, І. Козак, М. і С. Косики, Т. і Л. Галушки, К. Янковська, Г. Утриско, Ф.

і Н. Опушинські, А. Борис; по 10 дол. – А. Вомпель, Н. Луциняк, А. Кос, Г. Гомзяк, К. Мідак, І. і Г. Бабяки, І. і О. Кузеви, С. Григорчук. Разом 935 дол. Дружині Наталі і родині висловлюємо щире співчуття.

А. Заброцька, за 10-ий Відділ СУА.

\$ 24 in payment of designated gift for the period ended 9/30/01 by donors employed by Bristol-Myers Squibb – Fall, 2000-01 Campaign.

МОЛОКО І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

У пам'ять д-р Олександри Креденсер-Ярош складаю 50 дол. на сніданки наймолодшим школярам України.
Д-р Л. Ляшевич.

У пам'ять бл. п. Михайла Іванкова складаю (через 56-ий Відділ СУА в Норт Порт, Фл.) 15 дол. Родині висловлюю щире співчуття.
О. Яськів.

Через 56-ий Відділ СУА в Норт Порті, Фл. 50 дол. склали А. і С. Качмарські.
Свистун, голова Відділу.

Складаю 100 дол. на сніданки наймолодшим школярам України.
Я. Гудзяк.

Мої онуки, Сет, Брете Гусарі і Юля і Оля Войтовичі, провели традиційну святвечірню збірку на "Молоко і булочку наймолодшим школярам України". Вони зібрали 50 дол.
Бабуня Л. Гузар.

3 лютого 2002 р. відійшла у вічність бл. п. Надія Возьна, мама і бабуня наших членок Людмили Сай і Надійки Гай. У її світлу пам'ять (через 59-ий Відділ СУА в Балтиморі, Мд.) на програму "Молоко і булочка наймолодшим школярам України" друзі і приятелі склали: 200 дол. – д-р С. Тимків; по 100 дол. – д-р Р. Коструб'як, д-р Д. Коструб'як, Л. Хай, Ю. Корж; по 50 дол. – В. Палійчук, М. Івашко, д-р А. Лемішка, В. Корж, Н. Зінкевич, А. Стельмах; по 40 дол. – Г. Подоляк, д-р М.Лесійчук; по 30 дол. – О. Сушко, Ю. Подоляк, Е. Шавала; по 25 дол. – І. Корж, С. Поліщук, В. Бутько, О. Коропецька, Л. Марковська, Т. Царик, Х. Прятка, С. Поперечний, К. Попович; по 20 дол. – Г. Самутин, Р. Зелінська, І. Паламар, С. Татчин, А. Олексюк, Н. Стрижак, І. Яворська, о. парох М. Михлик, Т. Войтович, Л. Венгер; 15 дол. – О. Калиновська; по 10 дол. – С. Хай, А. Царик, М. Чорна; 5 дол. – Е. Снігура. Разом 1,545 дол.

У пам'ять моєї бабусі бл. п. Марії Кузьмович-Головінської та дідуся бл. п. о. Василя Головінського складаю 500 дол. на сніданки школярам України (через 65-ий Відділ СУА у Бронсвіку).

Маруся Головінська-Чен.

У пам'ять болючої річниці смерті моєї мами бл. п. Євдокії Глуцюк складаю 25 дол. на сніданки школярм України.
Мирослава Глуцюк.

Складаю 100 дол. на сніданки наймолодшим школярам України. Усім паням, які коли-небудь запросили мене до себе в гостину, сердечно дякую (на жаль, через брак відповідного приміщення я не можу віддячити).
Ірена Кливак.

Вшановуючи пам'ять бл. п. Христини Берегулки-Франссен, сестри нашої членки Лілі Білик, складаємо 50 дол. на сніданки дітям України.

3-ій Відділ СУА, Фінікс, Арізона.

З РІЗНИХ НАГОД

З Божої ласки я відсвяткувала 90 років життя і з цієї нагоди складаю 50 дол. (через 82-ий Відділ СУА) на сніданки дітям в Україні.

Емілія Балабан.

Многая літа, шановна пані Еміліє!

Замість дарунку на уродини дорогої сестри Олени Мельничук складаю 50 дол. на допомогу жінкам похилого віку в Україні.

Христина Пацлавська.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Романна Кекіш, скарбник суспільної опіки СУА.
Надія Шмігель, референтка суспільної опіки СУА.

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД СУА

Дякуючи голові СУА за подаровану книжку, складаю на Видавничий Фонд СУА 50 дол.
Марійка Козіцька.

ФОНД СУА ім. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

Замість квітів на могилу нашого дорогого вуйка бл. п. професора д-ра Петра Гоя складаємо 25 дол. на Фонд Репрезентації СУА. Теті Олені-Лесі з родиною висловлюємо наші глибокі співчуття.

Петро і Марія Петровичі.

На Фонд СУА ім. Олени Лотоцької складаємо 100 дол.
Олександр і Ярослава Гудзяки.

На Фонд СУА ім. Олени Лотоцької 106-ий Відділ склав 50 дол.

Наталія Дума, секретар канцелярії СУА.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

БЕРЕЗЕНЬ 2002 р.

ПОЖЕРТВИ

100 дол. – 106-ий Відділ, Гартфорд, Конн.;
60 дол. – Мирослава Кузьо; 50 дол. – Ярослава Гудзяк; 25 дол. – 89-ий Відділ СУА, Кергонксон, Н.Й.;
20 дол. – Анна Макар; 10 дол. – Текля Гусяк, Марія Рейнарович.

На відзначення 100 уродин Станислави Гайди – членки 26-го Відділу СУА, складаємо 100 дол. По 50 дол. – С. Гайда, 26-ий Відділ СУА в Гемтрек, Міч.
Віра Гнатюк, голова Відділу.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу бл. п. Олександри Ярош, сестри моєї приятельки Наді Бігун, складаю 50 дол. через 28-ий Відділ СУА. Софія Андрушків.

In loving memory of my parence Julian and Paraska Koziak I am donating \$50 through UNWLA Br. 021 to Our Life magazine Press Fund. Marika Bulic.

Замість квітів на могилу бл. п. Зенона Сника, чоловіка нашої членки, складаємо 25 дол. на Пресовий Фонд журналу. Родині висловлюємо щирі співчуття.
86-ий Відділ СУА, Ньюарк, Н.Дж.

Замість квітів на могилу нашого дорогого вуйка св. п. професора Петра Гоя складаємо 25 дол. на Пресовий Фонд журналу. Теті Олені-Лесі з родиною висловлюємо глибокі співчуття.

Петро і Марія Сеньковичі.

М.Орися Яцусь,

адміністратор журналу "Наше Життя"

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

БЕРЕЗЕНЬ 2002 р.

1,200 дол. – Стефан і Володимира Сливоцькі (64); 650 дол. – Віктор і Ольга Ліси (124); 550 дол. – 22-ий Відділ СУА; 500 дол. – Бернард і Анна Кравчуки (86); 440 дол. – 50-ий Відділ СУА; 400 дол. – Братство колишніх вояків 1-ої Дивізії УНА в США Станиця у Лігайтоні, Па. (91); 350 дол. – Ярослава і Осип Гапії (62); 300 дол. – 10-ий Відділ СУА; 260 дол. – 18-ий Відділ СУА; 250 дол. – д-р Уляна Лоза (49); 240 дол. – 124-ий Відділ СУА; 215 дол. – Ольга Люшняк (22); 200 дол. – О. і З. Литвинишини (29), Оксана Мельник (22), Юрій і Надія Цегельські (91), 106-ий Відділ СУА; 110 дол. – Юрій і Ольга Пастернаки (56), Христина Пастернак (56), Юрко Пастернак

(56), 98-ий Відділ СУА; по 100 дол. – Анна Ганицька (49), Інтерпорт-сервіс – Н. Левчик (49), Марійська Дружина ім. св. Йосафата у Філядельфії (10), д-р Стефан Осадца (49), 49-ий Відділ СУА; по 50 дол. – Марія Беднарська (49), Андрій Іванюк (22), Ірена Лашук (98), Неонія Сайкевич (49), Емілія Святківська (49), Марко Шеремета (22); 42 дол. – Рената Бігун; по 40 дол. – Марія Герега (49), Зеновія Стецишин (22); по 30 дол. – Ярослав Борачок (49), Татіяна Паславська (49), Ореста Перейма (49); по 25 дол. – Микола Барницький (49), Оксана Бережницька (49), Люба Цьолко (49); по 22 дол. – Михайло і Анастасія Вашкураки (49), Катерина Кобаса (26), Анна Коваль (26), Василина Осташук (49), Дмитро Яремко (49), Анна Яци-

шин (49); по 10 дол. – Євгенія Бабій (26), Віра Гнатюк (26), Михайлина Масловська (26), Марія Наливайко (49), Олена Хомин (49); по 5 дол. – Марія Деркач (26), Катерина Мельник (26), Емілія Пилип (26).

У ПАМ'ЯТЬ...

In memory of my beloved Aunt, **Pauline Zuk-Swist**, please accept my donation in the amount of **\$2,000** to the UNWLA INC. Scholarship Program through Branch 49 in Buffalo. **Vera Grushetzky**.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь, скарбник стипендій СУА.
Люба Більовщук, референтка стипендій СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

СІЧЕНЬ 2002 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На новостворений Тривалий Фонд ім. Василя Сосяка 24,000 дол. склав **В. Сосяк**.

To the newly established **Nellie Federko, Vasyl Federko, John Federko, Michael Federko, Mary Federko, and Daniel Miller Endowment Fund \$ 6,000** was donated by **M. Federko**.

ДАТКИ

По 100 дол. – М. Бошно, О. і Г. Воскоби, Б. і А. Кравчуки, Н. Сигіда, С. Walsh, О. Cherniahivsky, W.C. and M. Stith; 80 дол. – П. і А. Світницькі; 50 дол. – О. Яцкевич; 40 дол. – О. Кекіш; 35 дол. – Е. Лужняк; по 25 дол. – А. Будай, М. і Л. Костриби, М. Iwanchuk Schnoes, R. Wogobel; по 20 дол. – В. Левицька, Л. Іванчук, М. Черевайко, О. Морозевич, О. Стецевич, І. Шевчук, Г. Гаврилюк, D. Prots, L. Kolakoski; по 15 дол. – І. П. Гарбера, Е. Ониськів; по 10 дол. – О. Шевченко, С. Лонишин, П. Бард, Т. Гарасевич, О. Дубик, Т. Моллрінг; 5 дол. – З. Баган.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

27,000 дол. – Ю. і М. Бачинські; 25,000 дол. – Український Народний Дім, Лорейн, Ог.; 15,000 дол. – “Самопоміч” – Українська Федеральна Кредитова Спілка, Філядельфія, Па.; 6,000 дол. – Ю. і Г. Мицаки; 5,000 дол. – М. і Р. Мартюки; 4,000 дол. – Л. Фіцалович; 2,100 дол. – д-р І. Комаринська; по 2,000 дол. – М. і О. Гнатейки, д-р О. і В. Тершаківці; 1,500 дол. – Н. Андрусів-Мартинець; 1,250 дол. – д-р М. і А. Крушельницькі; 1,050 дол. – І. Шкарупа; по 1,000 дол. – О. і М. Крички, Я. Барусевич, В. Троян (Wellington Management Company, LLP); по 500 дол. – М. і З. Гафткович-Дармохвали, А. Кулик, Я. Бігун,

д-р З. і Н. Матківські, R.S. Belas, J.R. Pluta (Boeing); по 300 дол. – Е. Змій (Pfizer Foundation), Я. і І. Куровицькі; по 250 дол. – Е. і Т. Гомер, СУА – Округа Чікаго; 200 дол. – Т. Степанків; по 150 дол. – Українська Національна Федеральна Кредитова Спілка, Н. Й., З. Клюфас; по 100 дол. – д-р Е. Стецьків, д-р М. Веремчук, С. Черевко-Сміт, д-р А. і Р. Ріпецькі, А. Сочинська, Р. Подпірка, М. Фізер, К. Барсигіян, L. Wyznuckyj and K. Martensen, M. Birchard, J. Birchard; 80 дол. – А. М. Lemp (Exxon Mobil Foundation); 75 дол. – О. і С. Менцінські; по 50 дол. – З. Голубець (The Lubrizol Foundation), О. Ярема, д-р А. Горняткевич, М. і Х. Бараболяки, О. Гірняк, І. Іванчишин, І. Король, М. Зілп, В. Глук, М. Соневицька, Н. Леочко, Б. Кандюк, О. і Л. Пясецькі, Л. Гук (AT&T); 40 дол. – Д. Ломницька; 30 дол. – І. Мандич; по 25 дол. – М. Курчак, Г. Томсон, З. Завадович, В. and I. Stevenson, J. Barston; по 10 дол. – П. Бард, О. Шевченко, І. Городиська.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УМ

У пам'ять мого чоловіка бл. п. **Зенона Осінчука**, моєї мами, бл. п. **Мелянії Байлової** і моєї бабусі, бл. п. **Софії Гаймбергової**, складаю 5,000 дол.

А. Осінчук.

У світлу пам'ять мого чоловіка бл. п. **Богдана Ковалю** складаю 1,000 дол.

Н. Коваль.

У пам'ять брата бл. п. **Романа Кашубинського**, який перед Другою світовою війною у Варшаві утримував крамницю Українського народного мистецтва Центро-Союзу “Штука Гуцульська”, складаю 1,000 дол. у 60-ліття його смерті в рядах ДУН.

І. Кашубинська.

У пам'ять мого тата бл. п. **Осипа Сигіди** в річницю його смерті складаю 450 дол.

Л. Сигіда-Пелешук.

У пам'ять моєї товаришки зі шкільних літ бл. п. **Марти Гузар-Василькевич** складаємо 100 дол.
О. і І. Воробці.

У пам'ять мого чоловіка св. п. д-ра **Романа Кравчука** складаю 100 дол.
Н. Кравчук.

У пам'ять бл. п. **Івана Бриковича** складаємо 50 дол.
П. і Л. Гилл.

У пам'ять бл. п. **Марії Червоняк** складаємо 50 дол.
П. і Л. Гилл.

На могилу бл. п. **Михайла Клецора** складаю 30 дол. Синові **Олександрові** і дочці **Богданні** з родинами складаю щире співчуття.

О. Городецька.

In memory of **Irene Padoch**, I would like to donate \$ 25.00 to the Museum.
T. Gladys.

In memory of **Irene Padoch**, I am donating \$25.00 to the Museum.
B. E. Uhera.

У пам'ять бл. п. **Ірени Падох** складаю 100 дол.
В. Дейчаківська.

У пам'ять бл. п. **Ірени Падох** складаємо 100 дол.
С. і О. Літепли.

У пам'ять бл. п. **Ірени Падох** складаємо 100 дол.
Р. і Н. Літепли.

У пам'ять бл. п. **Ірени Падох** складаємо 100 дол.
П. і О. Пясецькі.

У пам'ять бл. п. **Оксани Зеркаль** складаю 150 дол.
Л. Л. Добровольська.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Зенона Снилика** складаємо 50 дол
Ю. і М. Граби.

У пам'ять бл. п. **Зенона Снилика** склали: по 100 дол. – **Н. Нагірна, Л. і А. Галуґи, Н. Сохан, Т. Сохан, А. Щупак** з родиною, **Б. і Г. Кутки, А. і Р. Гадзевичі, Garrubbo, Romankow & Rinaldo, Esqs.;** 75 дол. – д-р **П. і Л. Козіцькі;** по 50 дол. – **О. і М. Гнатейки, М. Шуст, Б. і Л. Гайдучки, М. і М. Касіяни, проф. В. Петришин;** 30 дол. – **Я. і К. Червоняки;** по 25 дол. – **Л. Козіцька, Л. Лапичак і М. Лесько, М. and N. Cardillo, L. and A. Fausini, N.N.**

У пам'ять бл. п. **Зенона Снилика**, нашого приятеля та мого співпрацівника у спортивній програмі Союзівки, складаємо 50 дол.
Р. і Я. Ракочі.

Замість квітів на могилу надзвичайного спортсмена, патріота та приятеля бл. п. **Зенона Снилика** складаємо 100 дол.
Д-р Я. і О. Сидораки.

У пам'ять редактора бл. п. **Зенона Снилика** складаємо 50 дол.
Т. і О. Зазулі.

Замість квітів на могилу нашої приятельки бл. п. **Олени Смулки з Роснецьких** складаємо 100 дол.
І. і М. Копачі.

У пам'ять бл. п. **Олени Смулки** складаємо 25 дол.
91-ий Відділ СУА.

У пам'ять бл. п. **Марії Турчин** складаємо 25 дол.
91-ий Відділ СУА.

У пам'ять бл. п. д-ра **Степана Вороха** складаю 75 дол.
О. Тритяк.

У пам'ять бл. п. **Олександри Княжинської** складаємо 50 дол.
Б. і Л. Гайдучки.

In memory of **Natalia Joswick** donations of \$ 100 was given by **L. and V. Vollmer, L. and S. Vollmer and Family, P. Vollmer and Family, A. and S. Geordans and Family.**

In memory of **Wolodymyra Polansky** we are donating \$ 50.
Mr. and Mrs. W. Pycyzyn (Dnister Company).

Виправлення

У нашому журналі за лютий (ст. 33) у дописі “На бенкеті Округної Управи СУА, Огайо – датки в сумі 1,000 дол.” повинно бути “д-р О. Школьник”. Перепрошуємо за помилку.

ЛЮТИЙ 2002 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

У пам'ять родичів і брата на новостворений Меморіальний Фонд ім. **Матія і Мотрі Шкорутів та Григорія Шкорути** 10,000 дол. зложили
Анна Рак і Марія Шоробура.

На Тривалий Фонд ім. **Ігора і Роми Гайдів** 1,000 дол. Зложили
Ігор і Рома Гайди.

ДАТКИ

190 дол. – **Зенон Масний;** по 100 дол. – **Анна Гамука, Марія Кульчицька;** 75 дол. – **A. & A. Malan;** 50 дол. – **А. Арлен;** по 40 дол. – **М. Захаріясевиц, О. Воронін;** по 30 дол. – **І. і О. Денисенки, д-р О. Сацюк;** по 25 дол. – **О. Процик (через 63-ий Відділ СУА), Н. Гузар;** по 20 дол. – **І. Макар, Н. Бігун, О. Мочула, д-р Л. і О. Мостовичі, М. Тимочко, А. Ромах, О. Ганас, М. Мілянйч, О. Іной, С. Серна;** 15 дол. – **М. Кудик;** 10 дол. – **Б. і Л. Котиси;** 2 дол. – **І. Бараник.**

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

2,000 дол. – **Н. Даниш (Unilever United States Foundation);** по 1,000 дол. – **В. Цетенко (The Pfizer**

Foundation), М. Яремко (Johnson & Johnson Family of Companies); 560 дол. – Т. Stockert (Lucent Technologies Foundation); 500 дол. – К. Воловодюк (Lucent Technologies Foundation); 300 дол. – М. Данилишин; 150 дол. – Е. і М. Мілянчи; 130 дол. – В. Панчак (R.R. Donnelley Foundation); 100 дол. – Е. Змий (The Pfizer Foundation), Н. Бігун, М. Рейнарович; 75 дол. – А. and A. Malan; по 50 дол. – Г. Шембель, 10-ий Відділ СУА, Л. Бук, В. Гивель; 40 дол. – М. Пилипчак; по 30 дол. – Н. Чехович, Т. Олесницький; 25 дол. – В. і М. Плакиди; 20 дол. – П. Лещишин.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

У пам'ять бл. п. Іриней Гарасим'яка складаємо 200 дол. О. і О. Коверки.

У світлу пам'ять бл. п. д-ра Степана Вороха складаю 20 дол. через 64-ий Відділ СУА. Дружині і родині складаю щире співчуття. Г. Цігаш.

У пам'ять бл. п. Ірени Падох складаємо 25 дол. П. і Л. Пилипишини.

У пам'ять нашої товаришки, бл. п. Таїси Червінської складаємо 100 дол. Я. і К. Червоняки.

У пам'ять бл. п. Миколи Гірняка складаємо 50 дол. М. і Н. Дейчаківські.

У пам'ять дорогої і незабутньої бл. п. Таїси Червінської складаємо 100 дол. Я. і О. Чипаки.

У пам'ять бл. п. Олександри Княжинської складаємо 50 дол. Родині висловлюємо сердечні співчуття. Х. Шкварко і М. Струк.

У пам'ять бл. п. Варки В. Осадців по 20 дол. зложили П. Гаркач і М. Почтар.

В другу річницю смерті нашої мами, бл. п. Стефанії Лешко складаємо 1,000 дол. Проф. Я. і А. Лешки.

У пам'ять бл. п. Теофілі Ганушевської складаємо 500 дол. Проф. Я. і А. Лешки.

У пам'ять бл. п. Ірени Падох складаємо 100 дол. Проф. Я. і А. Лешки.

У пам'ять бл. п. Ляиси Сонної складаємо 100 дол. Проф. Я. і А. Лешки.

У пам'ять бл. п. ред. Зенона Снилика складаю 25 дол. Л. Коленська.

У пам'ять бл. п. Олександри Княжинської датки зложили: 100 дол. р – 71-ий Відділ СУА; по 50 дол. В. і У. Дячуки, Н. Титла, М. і З. Кулиничі, д-р Ю. і О. Тритяки, Т. і С. Геврики, М. і Н. Цьолки; по 25 дол. – Л. Лапичак і М. Лесько, Л. Коленська, В. і

М. Лиськи, Н. Сохан (через 71-ий Відділ СУА), В. Шевчук; по 20 дол. – М. і Л. Белендюки, S. and I. Fox.

In memory of Anton Wus I am donating \$25 to the Museum. M. C. Wirtz.

БЕРЕЗЕНЬ 2002 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На новостворений Меморіальний Фонд ім. Евстахії та Атанаса Мілянчи датки зложили: 1,000 дол. – З. Мілянч-Клюфас, М. Мілянч, М. І. і Ж. Мілянчи, Р. і Г. Мілянчи; по 100 дол. – д-р М. і Х. Баранецькі, А. і Т. Гайдукевичі, В. Никифорок, Ю. і О. Раковські, М. Храплива, С. Чорна, Е. і М. Яроші, Л. і Х. Бонаcorsi, В. Сосяк, Х. Клюфас, І. і О. Юрчуки; по 75 дол. – д-р А. і В. Бурачинські, Х. Клюфас, О. Венгерчук; по 50 дол. – В. Березовська, І. і О. Ісаїви, С. і Р. Когути, Ю. Крохмалюк, М. і А. Кушніри, В. і Б. Слижі, О. і А. Федаші, Ю. і Х. Ференцевичі, М. Рудик, М. Вишивана, Р. і М. Чуми, В. і Марія Тершаківці, Я. Стасюк, З. Гафткович і М. Дармохвал; по 30 дол. – Б. і Х. Певні, М. і М. Ставничі; по 25 дол. – Н. і Л. Голинські, І.-Т. Гординська, Ю. і Х. Навроцькі, М. Цісик, Д. Юрчук, М. і О. Яремки, Я. і К. Червоняки; 20 дол. – С. і О. Літепли.

На Меморіальний Фонд ім. Анни Байко, Марії і Миколи Стисловичів 1,000 дол. зложила О. Байко (ІБМ).

ДАТКИ

1,250 дол. – О. Байко (ІБМ); 1,000 дол. – А. і Т. Нагірна-Рак; по 500 дол. – д-р І. Ратич, І. Пашеник; 300 дол. – В. Шершень; 250 дол. – д-р М. Сенкусь; по 200 дол. – М. Мандзюк, М. і О. Ільківи, W. and E. Szerizak; по 100 дол. – д-р О. Стрільбицький, М. Кусь, Л. Мельник, Ю. Дейчаківський, Я. і К. Козаки, д-р А. і Т. Тершаківці. Н. Ломницька, Е. Бачинський; 75 дол. – М. Рудик; 70 дол. – М. Іськів; 90 дол. – О. Храевич; по 50 дол. – проф. Т. і О. Гунчаки, Л. Хома, В. Король (Pfizer), А. Бура, Л. Артимишин, Л. Йолдас, А. Берчук, д-р Д. і М. Стахіви, С. Сагата, М. Подоляк, І. Романишин, В. Бура, Л. Фіцалович, С. Макар-Лауді, В. і А. Серанти; по 40 дол. – О. і Л. Грабовські, д-р В. Богданів, І. Шевчук; по 30 дол. – Г. Корсунь, М. і А. Стасіви, О. Вишневецька, Н. Загнійна; по 25 дол. – Л. Ціховляс, О. Юзенів, Л. Борровс, М. Мисишин, І. Іванчишин, Л. М. Зобнів (ІВМ), М. D. Chimow, J Kott, Dr. G. M. Klaczany, А. Колтунюк, М. Артимиш, І. Ма-чай, А. Сулима, М. Лушик, Б. і М. Полянські, Р. Сулима, Л. Бігун, С. і А. Тиханські, М. Бартоsevич, О. Бачинська, І. Добранський, О. і А. Пришляки, Р. Воробель, М. Борковська, О. Чмола, Н. Коропей, Н. Nagy;

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ

Закінчення в наст. числі.

НАШИМ ДІТЯМ

Рис. Дарія Наумко

Христина БІЛОУС

МАМА

Мама в мене – добра, мила,
Світиться вся добротою.
Наче пташка легкокрила,
Защобече наді мною:

– Сонечко вже після ночі,
Наче сонях, над землею...
Потягнусь і мружу очі,
І сміємось разом з нею.

Дітям радісно будитись,
Коли чують голос неньки,
Коли можна притулитись
Ніжно до її серденька.

Марія ЛЮДКЕВИЧ

ВЕЛИКДЕНЬ

Завела нас веснянка у коло,
Красне сонце веде всіх за руки.
І квітки, наче струни, навколо
Таємничі розхлюпують звуки.

І земля – ніби писанка світла –
Кольорова, весела сьогодні.
В церкві люди – святкові й привітні.
Воскресаєм у дні великодні.

СОНЦЕ НА ГОЙДАЛЦІ

Солодко ніч зіркоока спала,
Аж поки півники заспівали...
Сонце на гойдалці хить та хить,
Зі Сходу на Захід летить і летить.

Великодня паска Оксани Салдит, членки 49-го Відділу СУА,
Боффало, Н. Й.

Володимир ЛАДИЖЕЦЬ

ОЙ, ПО ПЛАЮ

Ой по плаю, по плаю
По Верху ходила.
Де, й сама не знаю,
Тайстру загубила.
А у тій тайстрині
Букварець новенький...
Стрівся у ліщині
Борсучок сіренький.
– Ой, чи, Лесю, чула?
Каже все узгір'я. –
В лісі під Менчулом*
Школа є для звірів.
Там якась дівчатко
До білчихи нишком
Принесло під хатку
Дуже мудру книжку.
Звірі вже читають
Під зеленим буком...
Ой, часу не маю,
Жде ж мене наука!

* Менчул – назва гори.

ОЙ ВЕСЕЛІ ДУДАРИ

Ой веселі дударі,
Замузичте дівторі.
Так заграйте гопачка,
Щоб аж пил з-під каблучка!
А веселу тропотянку
Грайте нам без перестанку.
Боком,
Скоком,
Перескоком.
Закружусь, махну рукою
Тільки вихор вслід за мною,
Хай похвалиться матуся:
– Он яка моя Ганнуся!

*Володимир Ладичець. "Трембіта",
Вид. "Веселка", Київ, 1974.*

Малюнки Софії Караффи-Корбут.

ТОРТИ

Приписи з України

ГЕТЬМАНСЬКИЙ ТОРТ

1/2 горнятка розтопленого масла
7 яєць
1/2 горнятка цукру
1/2 горнятка борошна

Проохолодити в холодильнику масло і розтерти його на гладку масу. Поступово додавати жовтки і цукор та далі докладно збивати. Додавати по одній ложці борошно. Укінці легко домішати піну. Вилити у змащену маслом тортівницю і пекти приблизно півгодини при температурі 375° Ф, поки буде готовий. Після охолодження розрізати на два коржі.

Начинка

7 оз. мелених мигдалів
7 білків
14 оз. цукру

Всі складники добре втерти на парі. Виложити на вистелену змащеним папером тортівницю. Спечену масу вложити поміж два коржі. Зверху торт змастити конфітурою.

ШОКОЛЯДОВИЙ ТОРТ

24 жовтки
11 оз. цукру
14 оз. мелених мигдалів
14 оз. тертої шоколяди
12 білків
3 ч. ложки цинамону

Жовтки розтерти з цукром, поки маса побіліє, додати мигдали, шоколяд, цинамон і туго вбиті білки. Все добре вимішати і викласти у змащену маслом форму. Спекти у печі.

Зверху торт покрити помадкою.

Помадка

8 оз. солодкої шоколяди
1 ложка масла
1 горнятко вершків (Heavy cream)

Розтерти шоколяду і масло ложкою, додати вершки і варити над парою, поки не загусне. Цією помадкою покрити торт і охолодити.

ПІСОЧНИЙ ТОРТ

7 оз. масла
8 яєць
28 оз. цукру
10 оз. борошна
1 чарка рому
1 ч. ложка шкурки цитрини

Розтерти масло з цукром і жовтками до побіління, поступово додати борошно, шкурку цитрини і ром, укінці легко вимішати з вбитими білками. Вилити у змащені тортівниці і спекти у печі. Охолоджені коржі перекласти масою, зверху покрити помадкою.

Яблучна маса

3 спечені яблука
1/4 горнятка цукру
2 ложки змелених мигдалів
шкурка з 1 цитрини

Спечені яблука перетерти через ситко, додати цукор, мигдали, і шкурку з цитрини. Все разом вимішати і підсмажити.

Прозора помадка

1 фунт цукру терти, доливаючи по одній ложці води, до утворення густої маси. Тоді додати 1 ложку рому і 1 чайну ложку масла. Добре все розмішати, покрити торт і вставити на 6 хвилин до печі.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг — 1-ша заступниця голови
Софія Геврик — 2-га заступниця голови для справ організаційних
Оксана Фаріон — 3-тя заступниця голови для справ культури
Мотря Воевідка-Слоневська — 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Варка Бачинська — протоколярна секретарка
Омеляна Рогожа — кореспонден. секретарка
Надя Цвях — скарбник
Анна Максимович — для справ преси
Марта Богачевська-Хомяк — вільний член
Ірина Стецьків — вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Надія Шмігіль — суспільної опіки
Катерина Івасишин — виховна
Марія Пазуняк — музейна
Люба Більовшук — стипендій
Ольга Тритяк — архівальна
Марта Пеленська — екології

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англійської частини журналу

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Наталія Гевко — Дітройт
Стефанія Вочок — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Ярослава Мулик — Нью Джерзі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чикаго
Зоряна Мишталь — Нова Англія
Маріянна Заяць — Центральний Нью-Йорк
Марія Одежинська — зв'язкова далеко віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Таїсса Турянська — член
Лідія Черник — член
Лідія Закревська — заступниця
Рома Шуган — заступниця

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug — 1-st Vice President
Sophia Hewryk — 2nd VP — Membership
Oxana Farion — 3rd VP — Culture
Motria Voyevidka-Sloniewsky — 4th VP — Public Relations
Barbara Bachynsky — Recording Secretary
Omelana Rohoza — Corresponding Secretary
Nadia Cwiach — Treasurer
Anna Maksymowych — Press
Martha Bohachevsky-Chomiak — Member-at-Large
Irena Stecki — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Nadia Shmigel — Social Welfare Chairwoman
Katherine Iwasyshyn — Education Chairwomen
Maria Pazuniak — Art/Museum Chairwoman
Luba Bilowchtchuk — Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
Olga Trytyak — Archives Chairwoman
Marta Pelensky — Ecology Chairwoman

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

REGIONAL COUNCILS

Natalia Hewko — Detroit
Stefany Wochok — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Jaroslava Mulyk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Zoryana Mishtal — New England
Mary-Ann Zajac — New York - Central
Maria Odezhynska — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Taissa Turiansky — Member
Lidia Czernyk — Member
Lydia Zakrevsky — Alternate
Roma Shuhan — Alternate

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

108 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

Адміністратор-бухгалтер журналу "Наше Життя" — **Орися Яцусь**
Business Administrator "Our Life" — **M. Orysia Jacus**
Tel. & Fax (732) 441-9377

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Luba Bilowchtchuk, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*“Южно-руський орнамент”. А. Лисенко, 7 видання І. А. Розов, Київ, 1886 р.
Із збірки Євгенії Бачинської Федусевич. Вишивати синіми і червоними нитками Д.М.С.*